Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Karkêren hemû
welatan yekbın!

İŞÇİNİN SESİ

Devrim ve
sosyalizm için
örgüt seferberliği!

Yıl:8, Sayı:217-18
29 Kasım 1982

Haydi seferberliğe

Aliye P. Atılgan

"Seçim yatırımı" kaygusuyla cunta tarafından referandum öncesinde buzdolabına konan, ancak beklemenin verdiği ivmeyle daha da ağırlaşan sorunlar, dalgalar halinde Türkiye kapitalizminin kıyılarını dövmeye başladı.

Tüm sermaye çevreleri Kafaoğlu'nun yılan hikayesine dönen "ekonomik tedbirler paketi"nin hâlâ açıklanmamış olmasından yakınıyorlar. Ancak Kafaoğlu'nun programını açıklayamamasının nedeni Türkiye kapitalizminin, gidebileceği bütün sokakların sonu aşılması güç duvarlarla örülü bir kavşağa gelip dayanmış olmasıdır.

24 Ocak kararlarının ikibuçuk yıldır, hem de faşist cuntanın çizmeleri altında uygulanmasına, ihracat için her türlü devlet desteği sağlanmasına karşın Türkiye kapitalizminin yakıcı istemi dışa açılma ancak devede kulak kabilinden gerçekleştirilebildi. Avrupa ülkelerinin uyguladığı ambargolar, gümrük duvarları, dışa, özellikle emperyalist ülkelere, mamul madde ihraç etmenin kolayından gerçekleştirilebilecek bir iş olmadığını kanıtladı.

Hürriyet gazetesi, ekonomi sayfasında yayınladığı bir yorumda bu konuda şöyle diyor:

"Piyasa ekonomisi kuralları yönündeki tercih (24 Ocak Kararları—*İ.S.)* Türkiye'yi dış dünya ekonomisiyle bütünleştirmeyi amaçlamaktadır... Ancak AET'nin özellikle Türk tekstil ürünlerine uyguladığı kısıtlamalar, Bakan Pasin'in sözleriyle, üzüntü yaratıyor. Biz AET ülkeleri ekonomilerinin karşı karşıya bulunduğu güçlükleri anlıyoruz ama anlayış göremiyoruz. AET ülkelerinde artan korumacılık eğilimleri Batı dünyası ile olan ilişkilerimizi kötü yönde etkiliyor... Bu olgu Türkiye'nin piyasa ekonomisi denemesini *yalnızca kendi çabalarıyla başaramayacağını göstermektedir."* (abç) *(Hürriyet,* 3.11.1982)

Türkiye kapitalizminin yaşadığı bu çözümsüzlük OECD'nin Türkiye'yle ilgili olarak hazırladığı gizli raporda da yer aldı. Raporda şöyle deniyor:

"Petrol gelirlerinin düşmesi ve Ortadoğu'daki istikrarsızlığın yanısıra Avrupa'daki bir türlü önü alınamayan ekonomik durgunluk da Türkiye'nin ihracat beklentilerini ters bir yönde etkileyebilir."

İşte böyle bir ortamda büyük sermaye çevrelerinde alabildiğine kızışan bir çatışmaya tanık oluyoruz. İçinde Türkiye'nin en büyük özel sektör sanayicilerinin de yer aldığı bir heyet 24 Ocak kararlarının *revize* edilmesi, köklü devlet müdahaleleriyle mali, ekonomik dünyanın yeniden düzenlenmesi, iç piyasanın canlandırılması istemleriyle dolu bir paketi Maliye Bakanlığı'na dayatıyor. Bir başka gurup, baştan ihracata yönelik olarak kurulmuş, 24 Ocak kararlarıyla tam bir çıkar birliği içinde olan kesimler bu istemlere karşı çıkıyor. Hükümet ve özel sektör temsilcilerinin yaptığı toplantıda alınan kararları "24 Ocak kararlarının ruhuna aykırı" olarak niteliyor.

20 Kasım tarihli *Tercüman* Kafaoğlu'nun ekonomik tedbirler paketiyle "faizlerin %7-10 düşürüleceği" haberini manşete çekiyor. *Aynı* gün, *Milliyet* gazetesinin başlığı ise şöyle: "Merkez Bankası Başkanı *Milliyet*'e açıkladı: Faizler düşürülmeyecek." Burjuvazi, dahası tekelci sermaye gurupları arasındaki boğuşma böylesine derindir.

Faşist cunta, tam referandum öncesine denk gelen kriz patlamasını, sermaye çevrelerinin deyimiyle "Kara Eylül'ü banknot matbaasını Cumhuriyet tarihinde görülen en büyük hızla çalıştırarak *erteleyebildi.* Ama sorunlar, ertelenirken yapılan katkılarla da büyüyerek cuntanın önüne gelip dayanmıştır.

OECD raporunda cuntanın bu kritik ortamda nasıl bir yol izleyeceği konusunda şöyle deniyor: "Baltanın nereye vurulacağı kararının verilmesi, büyük bir siyasi cesaret ve yanlışsız bir ekonomik yargıyı gerektirmektedir."

Son günlerin gösterdiği bir başka gerçek de faşist cuntanın iyice pervasızlaştığı, halk yığınları üzerinde uyguladığı terörü yoğunlaştırdığıdır. Gazeteler Dicle nehri kıyılarında 9 PKK militanının cesetlerinin bulunduğunu yazıyor. Bir yetkili "ölü sayısının artabileceğini", "militanların ya Türkiye'den Irak'a, ya Irak'tan Türkiye'ye geçerken boğulmuş olabileceklerini" söylüyor. PKK militanlarının üzerinde "yurtdışında bastırıldığı anlaşılan" çok sayıda kitap, broşür de bulunmuş. Yurtdışında bastırılan yayınları yeniden yurtdışına çıkarmak mantık dışı olduğuna göre militanların Irak'tan Türkiye'ye geçtikleri anlaşılıyor. Ama o zaman da Dicle nehrinin ne zamandan beri Türkiye'ye doğru aktığı sorusu akla geliyor. Dicle akış yönünü değiştirmedi ama cuntanın terörü yalanlarla örtülemeyecek kadar canavarlaştı.

Bir başka önemli olay da, referandum öncesi bekletilen zamların, yüksek oranlarla bindirmeye başlamasıdır. Benzine %20 gibi yüksek oranlı bir zam yapıldı. Bu zammın iğneden ipliğe herşeyi etkileyeceği, zaten zam için kuyrukta bekleyen tüm mallara yükselerek yansıyacağı açıktır.

Gazetecilerin benzine yapılan zam karşısında ne düşündüğünü sordukları bir emekçi şöyle diyor: "Akaryakıt mihenk taşıdır. Herşeyin fiyatı artacak. Zor olan hayat şartları daha da zorlaşacak. Yine de yaşamaya mecburuz. Başka birşey diyemeyeceğim." Bir başka emekçi ise soruyu şöyle yanıtlıyor: "Çaresiz, katlanacağız."

Bu, ilk bakışta umutsuzluk dolu gibi görünen sözler, biraz daha dikkatli bakılınca halk yığınlarının barındırdığı derin öfkeyi, cuntasıyla, ona karşı yürüyen muhalefetiyle burjuva "çıkış yolları"na duyduğu inançsızlığı gösteriyor.

Dünya kapitalist sistemindeki bunalımın da etkisiyle iyice kapana sıkışan Türkiye kapitalizminin yapısal bunalımını faşizm bile çözemiyor. Bu temelde, burjuva arasındaki boğuşma giderek sertleşeceğe benziyor. Öte yandan, işçi emekçi yığınlar üzerindeki ekonomik, siyasal terör, çıplak faşist devlet terörü görülmemiş boyutlar alıyor.

Ama "biliyoruz ki, ne alt sınıfların ezgisi, ne üst sınıflar arasındaki bunalım devrimi getirmez". *(Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye)* Halk yığınlarına tek gerçek kurtuluş umudu olan devrim alternatifini gösterebilmek, yarın patlaması kaçınılmaz olan devrimci durumu devrime ulaştırabilmek komünist partisinin bugünden kolları sıvayıp hazırlanabilmesinden geçiyor. Haydi devrim ve sosyalizm için örgüt seferberliğine!

İŞÇİNİN SESİ

Masrafi: 50p ■ Yillik abone: 15 pound ■ Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd. (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilemez.

İçindekiler

Okurlarımız yazıyor

Oportünizm halkların kardeşliği önünde de bir engeldir

Değerli Yoldaşlar,
12 Kasım Cuma günü Manchester'de Üniversite Öğrenci Birliği'nde Ortadoğu ve Latin-Amerika halklarıyla dayanışma gecesi düzenlendi. Geceyi Iraklı, Yunanlı, Şilili komünistler, İran'dan TUDEH ve Fedain (Çoğunluk) taraftarları ve Filistinliler örgütlemişler. Örgütlenme komitesine bizi ve Kıbrıslıları çağırmadılar.

Gecede masa açıp açamayacağımızı sorduğumuzda yalnızca örgütlenme komitesinin masa açabileceği yanıtını verdiler. Kıbrıs derneğine masa açma olanaklarının olup olmadığını sorduğumuzda, "Yunan derneğine soracağız, masalarında bize de yer verirler mi diye, hayret doğrusu, hiçbir şey söylemeden böyle bir gece hazırlamışlar" dediler.

Bizim için takınılan tavır hayret verici değildir. Türkiye devrimci hareketinde de sık sık gördüğümüz Bizans oyunlarının, eylem kaçırmanın ne yazık ki dünya komünist hareketindeki görünümüdür. Ortadoğu halkları ile dayanışma amacı ile düzenlenen bir gecede Türkiye ve Kıbrıs temsilcilerini "hesaba katmayan" oportünist ve ortacı mantık pratikte, dünya halklarının kardeşliğini, dünya işçi sınıfının proleter dayanışmasını sağlamaya değil, bölmeye hizmet ediyor.

Gecede örgütlenme komitesi adına ortak bir konuşma yapıldı. Konuşmada barış konusu ve Amerikan emperyalizmi konusu ağır basıyordu. Konuşmadan sonra katılan örgütler folklor, koro vb. gösteriler yaptılar.

Biz de Türkiye'deki olayları, son gelişmeleri anlatan bir bildiri çıkardık. Gece başlamadan önce gelenlere dağıttık. Yayın sattık.

Olay önemli değil ama önemli bir yanlış anlayışın küçük de olsa örneğini oluşturduğu için yazdık.

Devrimci selamlar

K.Z.
Manchester

İlticacılar Sorunu

Yoldaşlar,
İlticacılar sorununa değinmek istiyorum.

1979'dan bu yana, Türkiye'den olduğu gibi, birçok ülkeden de ilticacı akını başladı. Federal Alman hükümeti, bu insanlara önceleri kucak açtı. İlk anlarda çok iyi devam eden gelişmeler kısa zamanda yön değiştirdi. Bu akımı durdurabilmek için işçi ailelerine ve ilticacılara vize zorunluğu getirdiler. İlticacılar üzerinde baskılar yoğunlaştı, toplama kampları açıldı. Bu insanların, işgüçlerini karın tokluğuna satmaları, insanlık dışı koşullarda çalışmaları için zorlamalar getirdiler. Onların göstermiş olduğu işte çalışmayan ilticacıların, hakları olan sosyal yardımları kestiler.

Burjuvazi biz ilticacılara gözdağı verip korkutmak istedi, ama devrim için savaşım veren biz ilticacılar, herşeyi kâr için yapan kapitalizmin oyunlarına boyun eğmeyeceğiz. Hangi ülkede olursak olalım, orası bizim savaş alanımız olacaktır.

Son dönemdeki gelişmeler şunu gösteriyor ki, Alman burjuvazisi biz ilticacılara karşı zora baş vurmaya devam edecektir. Evet. Evleri, demokratik örgütleri, işyerlerini basıyorlar. Bu insanlar, elleri kelepçeli derhal yurt dışı ediliyorlar. Başka bir ülkeye geçmemizi engellemek için, pasaportlara el koyuyorlar.

Değinmeden geçemeyeceğim bir konu da şudur: Bizler gerçekten politik iltica talebinde bulunduğumuz için direniyoruz, ama ekonomik iltica talebinde bulunanlar da vardır. Onlar çıkış yolunu hiç göremiyorlar.

Yoldaşlar, bildiğim kadarıyla insan haklarını koruma örgütü vardır. Ama bizim sorunlarımıza eğilmiyor. Bizim hakkımız olan iltica kötüye kullanılıyor. Eğer insan hakları örgütü bunları araştırmıyorsa, o zaman, bu insan haklarını koruma örgütü değil, burjuvaziyi koruma örgütüdür.

Yoldaşlar, bizim kurtuluşumuz, zaten insan hakları örgütüne falan bağlı değildir. Bizim kurtuluşumuz, ülkemizde yapılacak olan ileri demokratik halk devrimindedir.

Kahrolsun burjuva düzeni!

K. Dumanlı
Mannheim

İŞÇİ MİZAHI

Anayasa yazmak sanattır

Anayasa yazmak, halkoyuna sunmak zor iştir. Aslında ayrı bir sanattır. Bereket versin bu sanatın usta temsilcileri Türkiye'mizde vardır. Bunların başında *Üçkağıtlı Anayasa* adlı ölümsüz yapıtın mimarı, büyük üstat Zekai Fırıldak* gelir.

Fırıldak'ın kitabı 1921, 1923, 1961 ve 1982'de dört basım yapmış, bol örnekle süslenmiş, anayasa yazmak isteyen herkes için vazgeçilmez bir elkitabı niteliğindedir. *Üçkağıtlı Anayasa*'nın son basımından bazı seçmeleri aktarmakla iftihar ediyoruz.

Üçkağıtlı Anayasa

Kısım 1 ....
"Önce Kendin" ilkesi

Anayasayı yüce millete getirecek şahıs veya şahıslar önce, kendi ya da kendilerini sağlama almanın yoluna bakmalıdırlar.

Bunun en bilinen yöntemi bir "geçici hükümler" bölümü yazmaktır. Bu bölümde, anayasayı getirmek isteyen şahıs veya şahıslar, anayasanın temel maddeleriyle çelişse bile, diledikleri koyabilirler.

Tabii bu bölüm ancak **"belirli bir süre için"** geçerli olacağından, anayasanın bazı temel maddelerini **"istisnai"** sayıp, yürürlüğe girmesini geciktiren başka önlemlerle ayrıca zaman kazanmak zorunda kalınabilir.

Son derece önemli bir diğer nokta ise, her istediğinizi yazıp da yine de içiniz rahat etmediyse, belli bir dönem zarfında yapılanların **"Anayasaya aykırılığı iddia edilemez"** şekilde kesin bir bend koyarak sonsuz hareket özgürlüğünü güvenceye almaktır.

Kısım 2 ....
"Demagojik Anayasa" ilkesi

Anayasa yazmak isteyen herkes bir demagoji ustası haline gelebilmelidir. Ustalığınız, en güzel, "başlangıç" bölümünde yazacağınız yalanların kalitesinde yansıyacağı için, önce bu bölüm üzerinde kısaca duralım:

1. Anayasayı adeta istemeye istemeye yazdığınız, tarihin bu görevi size yüklediği izlenimini yaratın. Ne olur ne olmaz!
2. Bol bol Atatürk'ten söz edip her "ilke"yi ona maledin. Moralinizi bozmayın — o da aynı yollardan geçti.
3. **"İlelebet varlık"**, **"manevi mutluluk"**, **"çağdaş medeniyet düzeyi"**, **"hukuk düzeni"** gibi sözlerle biraz felsefe yapın. Arada bir arapça kullanın — sizi ağır yapar.
4. Bu anayasayı halkın *bizzat* kabul ettiğini birkaç kez tekrar edin — yarın "etmeseydiniz" demenin zevkini çıkarırsınız.
5. Bölümün sonunda anayasayı mutlaka gençliğe veya **"Türk evlatlarına"** emanet edin. İleride rafa kaldırırsanız "daha çok gençlermiş, hazır değillermiş" dersiniz ve bir anayasa daha yazarsınız.

Kısım 3 ....
"Tanımlamaktan Kaçınmak" ilkesi

Anayasalar bir kavramlar cümbüşüdür. Bütün yapacağınız, bu kavramları tanımlamadan, kendi yorumunuza göre istediğinizi yapabilmenizi sağlayacak biçimde serpiştirmektir.

Örneğin **temel hak ve hürriyetlerin niteliği** bölümüne **"herkes kişiliğine bağlı, dokunulmaz, devredilmez, vazgeçilmez, temel hak ve hürriyetlere sahiptir"** gibi lüzumsuz bir madde koyun ama bu hak ve hürriyetlerin ne olduğunu sakın söylemeyin. Arkasından temel hak ve hürriyetlerin nasıl sınırlandırılacağını veya tamamen kaldırılacağını yazabilirsiniz.

Ama unutmayın: Burada da ilke, tanımlanmamış genel kavramlar kullanmak olmalıdır. Örneğin **"milli güvenlik"**, **"genel asayişi sağlamak"**, **"genel ahlakı gözetmek"** gibi kavramlar geveleyin — icabında birini kullanırsınız.

Kısım 4 ....
"Yavuz Hırsız" ilkesi

Her anayasa biraz insani gözükmek zorundadır. Bu, sadece **"kişinin vücut bütünlüğüne dokunulamaz"** diyerek geçiştirilemez. Hepimiz zaman zaman **"angarya yasaktır"** demek zorundayız. Ama üzülmeyin, "yavuz hırsız" ilkesi sizi kurtarır.

Örneğin, "angarya yasaktır" cümlesinden sonra şöyle bir cümle ekleyebilirsiniz: **"Şekil ve şartları kanunla düzenlenmek üzere hükümlülük veya tutukluluk süreleri içindeki çalıştırmalar; olağanüstü hallerde vatandaşlardan istenecek hizmetler; ülke ihtiyaçlarının zorunlu kıldığı alanlarda öngörülen vatandaşlık ödevi niteliğindeki beden ve fikir çalışmaları zorla çalıştırma sayılmaz."**

Bu ilkenin bir başka sırrı da şudur: Bol bol istisnalar yaratın ve kanuna bağlayın. *Unutmayın ki kanunları da siz çıkaracaksınız.*

Aynı üçkağıdı kişi, kanaat, basın-yayın, bilim-sanat hürriyetleriyle ilgili maddelerde de özellikle kullanabilirsiniz. Çok insani gözükmenin yanısıra her kısıtlamayı en "kanuni" yollarla yapabilirsiniz.

Kısım 5 ....
'Emniyet Sübabı" ilkesi

Bu ilkeyi sakın ihmal etmeyin. Bazan insani gözükmekten daha önemlidir. Bol bol **"olağanüstü hal"**, **"sıkıyönetim"** gibi canınızın istediğini yapabilme yöntemi bulup maddeleştirin.

Bunu daha ufak çapta da yapabilirsiniz. Örneğin, **"kanunla yetkili merci"** gibi ne idüğü belirsiz kurumlara bol bol yetki verin. Böylelikle hakim kararı olmadan polisin herkesin mektubunu açmasını, konutunu başına yıkmasını, üstünü aramasını, yayınlarını toplamasını sağlamak mümkündür. Aynı kapsamda **"suç işlenmesini önlemek"** gerekçesi de pek kullanışlıdır.

Kısım 6 ....
"Ana Madde" ilkesi

Her iyi anayasanın bir "ana maddesi" olmalıdır. Bu madde anayasanın ruhudur ve bütün diğer maddelerinden daha önemlidir. Hatta başka maddelerde tanınan hürriyetler bu "ana madde" sayesinde anlamsızlaşır. Bu maddede şunlar yer alır:

1. **"Bir sosyal sınıfın bir sosyal sınıf üzerindeki egemenliği yasaktır."**
2. **"Anayasanın tanıdığı hiçbir hak ve hürriyet bu yönde kullanılamaz."**

"Ama", diyeceksiniz, "bu komünistlere karşı kullanmak için olsa bile, biz burjuvaziyi de bağlamaz mı? Bunu anayasanın ruhu nasıl yaparız?"

Bunu diyeniniz varsa başa dönüp metni bir daha okusun. Daha anayasa yazmaya hazır değildir.

H.Ç.
Londra

TKP EK Üst Bürosu'nun Örgüt Seferberliği duyurusunda İMG'lerin nasıl anlaşılması gerektiğini anlatan bir yazı yayınlanacağı belirtilmişti.

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI ÜZERİNE

Örgüt demek,
aynı anda,
aynı biçimde
hareket edebilmek
demektir.
Biz
merkez organımız
çevresinde,
yığınların
arasından
dolaşıp
merkez organa
yeniden
bilgi akıtan
güçlü bir ağ
kurarsak,
bu güçlü bir
örgüt demektir.
Eylem sırasında
yalnızca
parti örgütünün
değil,
çevresindeki
işçinin,
emekçinin de
birlikte hareket
edebilmesi demektir.

TKP içindeki bolşevik menşevik ayrımı çıktıktan sonra, İMG'ler temelinde örgütlenme zincirinin halkaları olarak, ilk başta *İşçinin Sesi*'nin doğrudan girişimiyle oluştular.

İşçinin Sesi'nin 17 Aralık 1979 tarihli 115-116. sayısında "İşçi muhabirler görev başına" başlıklı çağrıda, İMG'lerin görevleri şöyle sıralanıyordu:

"1. Fabrikalarda, işyerlerinde işçi muhabir gurupları olarak örgütlenelim. Her guruba bir muhabir adı saptayıp, bu adı *İşçinin Sesi*'ne bildirelim.

"2. *İşçinin Sesi* ve tüm yayınların satışından elde edilecek gelirle, bu işçi muhabir gurupların güçlenmesi ve çevre fabrikalara, yörelere de yayılması doğrultusunda kullanılacak bir fon oluşturalım.

"3. İşçi Muhabir Gurupları olarak, işyerinde, işkolunda, çevrede, hatta haber aldığımız kadarıyla köyümüzdeki somut yaşam koşulları hakkında bilgi toplayalım. Bu bilgileri, kendi gözlemlerimizi, işçi olaylarına ilişkin haberleri, yorumları, hiçbirine küçük ya da önemsiz demeden ve düzenli olarak *İşçinin Sesi*'ne gönderelim.

"4. Gönderilen yazıların diline dikkat edelim. Bulanık, uzun, anlaşılmaz cümleler ya da boş "devrimci" edebiyat, amaçladığımız yararı sağlamaz. ...

"5. İşçi muhabir gurupları olarak yoğun eğitim yapalım. Eğitim sırasında çıkan soruları, eleştirileri, önerileri *İşçinin Sesi*'ne bildirelim.

"6. Çevremize işçi sınıfı ideolojisini yaymak için yoğun çalışalım. Ayrıca fabrikadaki tüm işçi arkadaşların ve çevre halkının duygularını dikkate alan, onları da katabilecek ve ilerletebilecek eylem önerileri düşünelim.

"Burjuvaziye ve oportünizme karşı işçi sınıfımızın sesini daha da yükseltelim!

İşçinin Sesi"

Zamanla parti içindeki Leninciler toparlandılar, örgütlendiler..

1980'de toplanan TKP Leninciler Konferansı, İMG'lerin görevlerini ve parti örgütüne ilişkin konumlarını şu sözlerle dile getirdi:

"Örgütsel birlik ideolojik birlik temelinde oluşur. Gazete, ulaştığı yere ideolojik birliği götürür, bu temelde örgütlenmeyi pekiştirir. Gazetenin dağıtım ağı çevresinde örgütlenme, gazete temelinde eğitimden ayrı düşünülmemelidir.

"Dağıtım ve eğitim ağı parti örgütlerinden başlayarak çevreye yayılmalıdır. Muhabir guruplarının da kendi çevrelerinde aynı ağı genişletmeleri sağlanmalıdır. En önemlisi, merkez organdan başlayan ve yığınların ta içine uzanan bu dolaşımdan, canlı bilgilerin, yazıların, haberlerin merkez organa ulaşımı daha iyi örgütlenmelidir.

"Örgüt demek, aynı anda, aynı biçimde hareket edebilmek demektir. Biz merkez organımız çevresinde, yığınların arasından dolaşıp merkez organa yeniden bilgi akıtan güçlü bir ağ kurarsak, bu güçlü bir örgüt demektir. Eylem sırasında yalnızca parti örgütünün değil, çevresindeki işçinin, emekçinin de birlikte hareket edebilmesi demektir."

Konferansımız, İMG'leri, gazete temelinde örgütlemiş, parti örgütüyle aynı anda, aynı biçimde hareket edebilen, yığınlar arasında dallanmış çevresel birimler olarak belirledi.

Bundan sonra, merkez organımız *İşçinin Sesi*'nde çıkan yazılarla, Konferans kararlarının ışığında İMG'lerin konumu ve işleyişi daha da açıldı.

İMG'lerin, parti örgütü olmadığı ama parti ile ve parti denetiminde çalıştığını bilen militan unsurlardan oluşması gerektiği, düzenli toplantı yapıp, düzenli kesenek ve belirli bir görev üstlenmesi gerektiği vurgulandı.

Devrimci durum koşullarında hızla çoğalan İMG'ler Parti'ye büyük yararlar sağladılar. Sempatizanların, partiye alınmadan önce sınandıkları, yetiştirildikleri "üyelik hazırlık okulu" görevini başarıyla sürdürdüler. Bir yandan

parti örgütünü hızla geliştirirken, öte yandan merkez organın ülke çapında olup bitenlerden daha ayrıntılı bilgi sahibi olmasını sağladılar.

12 Eylül'den hemen sonra, dönemin getirdiği olumsuzluklar, bunların neden olduğu çeşitli sakıncalar dikkate alınarak, düzenli geri çekilişin bir parçası olarak İMG çalışması geçici olarak geri çekildi.

Bugün durumda bazı değişmeler vardır. TKP EK Üst Büro'sunun 1 Kasım 1982 tarihli *Duyuru*'sunda bu değişmeler değerlendirilmiş ve durumun önümüze koyduğu görev şöyle belirlenmiştir:

"Son yılların, siyasal gelişmeler açısından en tehlikeli, ama son bir-iki yıla oranla devrimci çalışma olanakları daha geniş kışına giriyoruz. Partimizi ortamın meydan okumalarına iyi hazırlamak zorundayız." *(İşçinin Sesi*, sayı:214-215, s.4)

Bu görevle bağlı olarak, aynı duyuruda örgüt seferberliğinde "İMG çalışması yeniden öne çıkarılacaktır" denmiştir.

Günümüzde, parti çalışmasında olduğu gibi İMG çalışmasında da gericilik döneminin genel ortamı gözönünde bulundurulmalıdır. Gericilik döneminin her zamankinden daha fazla gerektirdiği demir disipline, merkezileşmeye ulaşma, konspirasyonu geliştirme yolunda çaba sarfedilmelidir. Ancak bu yolla, genelinde parti çalışmasıyla uyumlu bir İMG çalışması yürütülebilir.

Partiye üye alma ölçütlerimizin devrimci durum koşullarından daha yüksek olduğu günümüzde, İMG'ler, sempatizanları sınama açısından da özel bir önem taşımaktadır.

İMG'lerin yapısı ve çalışma biçimini özetlemeye geçmeden bir noktayı vurgulamak gerekir. Aşağıdaki model, İMG'lerin olması gereken yapısını veriyor. İMG'leri kurmak için bu koşulları aramamak gerekir. İMG oluşturmayı sağlayacak herhangi bir halkadan tutarak, çalışmayı başlatmak ve çalışma süreci içinde, olması gereken noktaya doğru ilerlemek gereklidir. Bunun dışında bir yaklaşım zararlı sonuçlar verir.

İMG yapısı ve çalışma biçimi

— Etkili ve denetimi yüksek bir çalışma yürütebilmek için İMG'de çalışanların sayısı olanaklar ölçüsünde az tutulmalıdır. Gerekirse yeni İMG'ler kurulmalıdır.

— İMG içinde çalışanlar için bağlayıcı olan kararlar İMG'de alınanlardır. Önemli olan partinin kararlarına onların da gönüllü katılmalarıdır.

— İMG'ler düzenli ve sürekli toplanmalıdır.

— Toplantılar gizli yapılmalıdır.

— İMG'ler yalnızca bir eğitim ya da okuma gurubu değildir. Toplantıların gündemi İMG'nin ve İMG'deki sempatizanların yüklendiği görevlerin denetimini ve diğer örgütsel sorunları da içerir.

— İMG'de çalışanlar partiye düzenli bağış yaparlar. Bu, bir komünistin keseneğini düzenli ödeme disiplini açısından eğitimdir.

— İMG'de çalışanlar partiye düzenli enformasyon getirirler. Sempatizanlara bu yönde alışkanlık kazandırılır ve partinin enformasyon standartlarını öğrenmeleri sağlanır.

— İMG'deki sempatizanlar da koşullar elverdiği oranda partiyi ilgilendiren konularda haberdar edilirler.

— İMG'de çalışanlar, her partinin ana görevlerinden birisi olan yığın çalışması, yeni ilişkiler çıkarma, görevlerini üstlenirler. Her sempatizana somut görevler verilir.

— Yayın dağıtımı ve merkez organa yazı-haber iletme görevini yerine getirmek için özenle çalışırlar.

— İMG'de işçi sınıfının ideolojisini iyi kavramak, partimizin hattını içermek için parti hücrelerindeki eğitime paralel (bu İMG'deki sempatizanların siyasal hattımızla tanışıklığı, düzeyleri oranında değişebilir) ama aynı olması gerekmeyen eğitim çalışması yapılır.

BİLDİRİ

FAŞİST CUNTANIN ANAYASASINA HAYIR

Türkiye'nin bugünkü ortamında en olmayacak dua bu iktidarın uzun sürmesidir. Her çeşit demokratik örtüyü kenara itmiş, her türlü özgürlüğü yok etmiş bu faşist diktatörlük, derin ekonomik bunalımı çözememiştir ve çözemeyecektir.

Tekelci burjuvazi ipleri elinden kaçırmamak için, iki yıldır sürdürdüğü baskı ve zorbalık düzenini yasal kılıfına uydurarak devam ettirebilmek amacıyla hazırladığı anayasasını önümüze sürüyor. Bu anayasasının altında Türkiye'nin bunca zaman yaşadığı "topal burjuva demokrasisi"ne bile düşmanlık yatıyor.

Böyle bir anayasa yapmaktaki amaçları ise iki yıldır "askeri idare" görünümündeki yıpranan güçlerini geri çekerek sözde "demokrasiye" geri dönmektedir. Bu anayasa 12 Eylül öncesinin güdük burjuva demokrasisini bile kaldırıp kenara atıyor. En basitinden kişi dokunulmazlığı, örgütlenme özgürlüğü, grev hakkı gibi özgürlükleri tanıyormuş gibi görünüp, "devletin ve ülkenin bölünmezliği", "kamu ahlakı", "ekonomik felaket" vb. gibi yuvarlak lafların arkasına gizlenerek tamamıyla kaldırıyor.

Bundan böyle polise geniş yetkiler tanınıyor. Polis istediğini istediği yerde arayabilecek, istediğini öldürebilecek ve kendisinden de sorgu sual edilmeyecektir. Açıkçası devlet terörü sürekli kılınacaktır.

İşçi sınıfımızın sendika ve grev hakkı göstermelik olmaktan öte değildir. Patronla sözleşmeyi sendika değil de faşizmin yeni kurumu olan YHK yapacaktır. Dolayısıyla grevler sudan bahanelerle yasaklanıp, işçiler daha fazla sömürülecekler.

Faşist Evren, tekelci burjuvazinin anayasasını tanıtırken, halkımıza aba altından değnek göstermeyi de unutmuyor. 12 Eylül öncesinden kara tablolar çizerek, evet demezseniz daha kötü şeyler de olabilir demeye getiriyor. İşi demagojiye boğup "siz kişilere değil anayasaya evet diyeceksiniz" diyerek bu anayasanın arkasında duran tekelci burjuvaziyi gizlemeye çalışıyor.

Faşist cunta iki yıldır yaptığı zamlarla işçileri ve emekçileri fiziksel olarak yıkıma itmiştir. Köylümüzün ve dar gelirli yurttaşımızın hali ise içler acısıdır. Açıkçası halkımızın büyük çoğunluğu faşist cuntayı artık daha iyi tanıyor.

Ülkemizdeki derin ekonomik bunalımı çözemeyen tekelci sermaye, emekçi halkımız ve Kürt ulusu üzerindeki açık şiddete dayalı diktatörlüğünü böyle bir anayasaya dayayarak, uzun dönemde bunalımın içinden çıkmayı hedefliyor.

Türkiye'de bunalım öylesine derindir ki, bunu ancak işçi sınıfımızın öncülüğünde, Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi çözebilir. Türkiye'nin yazgısı devrimdir. Faşist cunta ve onun anayasası bu yolu tıkayamayacaktır.

Faşist cuntanın anayasasına hayır!

Yaşasın faşizme karşı halklarımızın gerçek demokrasi kavgası!

Yaşasın faşizme karşı Kürt ve Türk halkının devrimci mücadelesi!

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

TKP-İşçinin Sesi

(Bu bildiri Türkiye'de yayınlanmış ve geniş şekilde dağıtılmıştır.)

Tek yol işçi sınıfının devrimidir

Muzaffer İstanbullu — İstanbul

Faşizm sorunlar içinde kıvranıyor. Kafaoğlu'nun önlemleri bunalımın derinleşmesini, yaygınlaşmasını yavaşlatmadı, hızlandırdı. Bazı holdinglerin devletçe yedeğe alınması, hiçbir şeye çözüm getirmedi. Tersine çelişkileri azdırdı.

Devlet desteği tekellerin belirli kesimlerini geçici olarak ayakta tutmaya yaradı. Özellikle devletle bütünleşmiş, üniformalı finans-kapitalle organik bağlantı kurmuş olanlarla (Koç vb.) son yıllarda dışa açılarak hızla palazlananlar (ENKA vb.) bu kurtarma operasyonlarından yararlanabildiler. Yararlanamayanların sözcüleri "makro düzeyde çözümler" getirilmesini önerdiler. Hergün 4 milyon "zarar" ettiği söylenen S.Sabancı "firma bazında çözüm yetersizdir" diyerek kendisine de destek yapılmasını istedi. Gerek Evren, gerekse Ulusu demeçlerinde "yardımların stratejik öneme sahip bazı firmalara ve yalnızca ekonomik buldukları için yapıldığını" söylediler. Böylece bunalımı tersinden çözmek için iktidarı ele geçiren faşist cunta bunalımdan çıkışta güçsüzlüğünü, yetersizliğini, çözümsüzlüğünü açıkça belirtmek zorunda kaldı.

Evet, ekonomik bunalım tüm şiddetiyle sürüyor. İhracat balonu söndü. 1982 yılını tüm bankaların 'zararla' kapatacağı söyleniyor. Sanayide iflaslar sürüyor. Toplu işten çıkarma sözde yasak. Hoover' dan tek kalemde 450 işçi çıkartıldı. İstanbul belediyesinde çok sayıda işçi ve memur ekmeğinden oldu. "Kara elleriniz beyaz somun kırmaktan başka birşey düşünmesin yoksa kafanızı kırarım" diyen yönetici emekli subaylarının ellerini bayramda öpmeyenler kendilerini kapı dışında buldular. Kamu kuruluşlarında Osmanlı dönemini aratmayan bayram törenleri düzenleniyor. Memur kıyım komisyonları işlevini kış kıyamet demeden sürdürüyor. Binlerce memur atıldı, binlercesi sırasını bekliyor.

Geçtiğimiz aylarda Ege ve Akdeniz'de "sıtma ile mücadele ediyoruz" gerekçesi ile binlerce tarım işçisine baskı ve yıldırma operasyonları uygulandı. Çok kötü iş ve yaşam koşullarında, çok düşük ücretlerle çalıştırıldılar. Karşı çıkanlara sıtma teşhisi kondu, gerekli tedavi uygulandı! Milyonlarca yoksul topraksız köylünün ve tarım işçisinin iş ve ekmek istemlerini uyutmak için, şimdi de sık sık toprak reformu yapacağız diyorlar.

Gerici hükümetlerin yürüteceği "toprak reformu" kırsal alanda tekelleri güçlendirir. Milyonları aç ve işsiz bırakır. Toprak reformu, bankaların ve sermaye piyasasının ıslahı, ihracatı teşvik önlemlerin arttırılması, yeniden değerlendirme yasası ve katma değer yasası gibi yeni yasalarla yeni ekonomik sömürü olanaklarının yaratılması sorunları çözemez. Bunalımı katmerleştirir.

Tek çözüm işçi sınıfının devrimidir. Bunun için ekonomik-demokratik istemler "reformist bir biçimde değil, devrimci bir biçimde formüle edilmeli ve yürütülmelidir". Devrimci savaşlar, faşist cuntanın dayattığı anayasal platformda değil "burjuva legalitesinin sınırları dışına" çıkılarak sürdürülmelidir. Hiçbir ekonomik-demokratik istem için savaş küçümsenmemelidir. "Her bir demokratik istem için savaşım" faşizmi yıkmaya yöneltilmeli, gerçek demokrasinin ve sosyalizmin yolunu açacak olan işçi sınıfının devrimine kadar genişletilmeli ve yoğunlaştırılmalıdır.

Gururla söyleyebiliriz ki, Türkiye işçi sınıfı, demokratik istemler doğrultusunda yürüttüğü sınıf savaşlarında zengin deneyimlere sahiptir. Hem liberal-oportünist anayasal uyutmalara, hem de resmi, sivil faşist güçlere karşı başarılı savaşlar, unutulmaz dersler vermiştir. 16 Haziranlar, DGM direnişleri, şanlı 1 Mayıslar, İzmir-Tariş ayaklanması yolumuzu aydınlatıyor. Çalışmalarımıza ışık tutuyor. Bu ışıklı yolda, proletaryanın hegemonyasında Türk ve Kürt halkları devrime yürüyor.

Selam Türkiye işçi sınıfına!

Selam Kürt ve Türk halklarının kardeşliğine!

Selam Türkiye Komünist Partisi'ne!

Faşişt cuntanın televizyonu anti-faşişt belgilerimizi görüntülemek zorunda kaldı

3 Kasım akşamı Viyana'da oynanan Avusturya-Memphis-Galatasaray maçında güzel bir eylemle faşist cuntayı ve anayasasını protesto ettik.

Eylemi Dev-Yol, PKK ve *İşçinin Sesi* olarak birlikte örgütledik. Eylem gününden önce maçın yapılacağı sahaya giriş için dört nokta saptandı. 3 Kasım akşamı İranlı Mücahitler örgütünden kalabalık bir gurup ve biz üç Türkiyeli örgüt, tribünde yerimizi aldık. İkişer kişilik dört ekip sahaya dalmak için verilecek işareti beklediler. Seyircilerin dikkatlerinin sahada olması için maçın heyecanlı bir anı beklendi. 28. dakikada işaret verildi ve aralarında bir kadın devrimcinin de bulunduğu dört ekip sahaya girdi. Aralarında TRT'nin de bulunduğu televizyon kameralarına doğru koşmaya başladılar. Koşarken biri Almanca, üçü Türkçe "Faşist cuntaya ve anayasasına hayır — FKBDC" yazılı pankartları açtılar. Oyun anında durdu, TV kameraları pankartları görüntüledi. Maç Türkiye'ye naklen verildiği için TRT kameraları da eylemi görüntülemek zorunda kaldı. İki dakika süren eylem sırasında tribünlerden de sürekli sloganlarla eylem desteklendi.

Avusturya'da hemen tüm gazeteler eylem haberini geniş bir biçimde verdiler. Bir gazete haftanın en önemli olayları sütununda ikinci kez verdi. Haber Avusturya televizyonu ve radyolarında da yer aldı. TRT kameramanı ise şaşkınlığı geçince çekimi durdurmuş. Ancak eylemin Türkiye'de izlenmesini engelleyecek çabuklukta davranamamış!

Bu eylemin, bizim açımızdan en önemli yönü günün siyasi istemlerine yanıt veren, siyasi taktiklerimize uygun bir eylem biçimi oluşuydu. Ayrıca bugüne değin yurtdışında yapılan "faşist cuntayı teşhir" eylemlerinden, nitelik olarak farklı bir yön daha taşıyordu. Yurtdışında, faşist cuntaya karşı yapılan hemen her eylem o ülkede faşist cuntaya karşı bir kamuoyu yaratma amacıyla sınırlı kalıyordu. Bu eylemde ise bizler faşist devletin *kendi kanallarını kullanarak* Türkiye halklarına ulaşabildik. Faşist devletin baskı koşullarında, ve halkın tüm iletişim kanallarını asgariye indirdiği bir dönemde Türkiye'de yapılan en büyük çaplı eylemin bile yankı alanları oldukça dardır. Yurtdışında yapılan eylemleri de yurtiçinde duyurma olanaklarımız yine çok fazla değildir. Ancak bu eylemi cezaevlerindeki devrimciler de dahil, yüzbinlerce insan anında izledi.

Faşist cuntanın anayasaya karşı burjuva muhalefetine bile tahammül edemediği referandum arefesinde, komünistlerin, devrimcilerin anayasaya karşı tutumu kendi ekranlarından kendisine bir şamar oldu.

Viyana

Amatörce çalışma, örgüt yaşamında çoğumuza önemsiz gibi görünen bir dizi aksaklığın birleşmesinden ortaya çıkar.

Parti çalışmamızı pr fesy nelleştirelim

Serdar Soylu

Örgüt seferberliğimiz başladı. Seferberliğin amaçlarından biri parti örgütlerimizin kurumsallaştırılmasıdır. Bunun anlamı örgüt yaşam ve işleyişinde, küçük, büyük önemli ya da önemsiz her türlü aksaklığın üzerine gitmektir, her mekanizması saatin dişlileri gibi çalışan birimler yaratmak için adımlar atmaktır.

*"Bir Yoldaşa Örgütsel Görevler Üzerine Mektup"*ta yayın dağıtım ağının örgütlenmesinden bahsederken Lenin şöyle diyor:

"Bu makina öyle bir kusursuzluk derecesine getirilmelidir ki, söz gelimi, St. Petersburg'un tüm işçilerine bir gece içinde haber ulaştırıp, harekete geçirebilmek olanaklı olmalıdır." (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İng. basım. c.6, s.238)

Lenin'in yayın dağıtımı için söylediği bu sözler, tüm makina için geçerli sayılır. Yayın dağıtımını kusursuz bir makina gibi işletecek örgütün tümünün kusursuz bir makina gibi çalışması gerekir.

İdeolojik alanda güçlüyüz. Genelde doğru ideoloji, doğru eylem demektir, ama eylemin, çalışmanın başarısı aynı zamanda örgütün profesyonellik düzeyine de bağlıdır. Siyasal düzeyde doğru bir karar, amatörce çalışan bir örgüt yapısı içinde uygulanınca etkisinden çok şey yitirir. Bu nedenle, siyasal düzeyde doğru karar alan bir örgüt, örgütsel çalışmayı profesyonelleştirmek için özel çaba da harcamalıdır.

Amatörce çalışma, örgüt yaşamında çoğumuza önemsiz gibi görünen bir dizi aksaklığın birleşmesinden ortaya çıkar. Bu noktaların da tek tek üzerine gitmek, düzensizliğin yerine düzeni, plansızlığın yerine planı vb. koymak gerekir. Amatörce çalışmaya belki en kolay verilebilecek örnek, örgüt toplantılarının zamanında başlaması, verimli geçmesi ve insanları düşünemez duruma getirmeden bitmesi konusundadır.

Bu konuyla ilgili küçük bir olayı anlatmak istiyorum. Dört yoldaş, toplantı tarihini bir hafta sonra, saat 12.00 olarak saptadık. O gün 11.55'de toplantı yapacağımız eve gittim. Evde kalan yoldaşlardan biri hazır bekliyordu. Diğer yoldaşın uyuduğunu söyledi. Uyandırdık. Apar, topar hazırlandı, "kusura bakmayın, geç yatmıştım da, uyuyakalmışım" dedi. Bu yoldaş, 12.10'da hazırdı.

Bu konuşmaları ve hazırlığı izlerken, telefonun sesi duyuldu. Dördüncü yoldaş telefon ediyordu. "Otobüsüm rötar yaptı, istasyona şimdi geldim, yarım saat içinde orada olurum, kusura bakma" dedi. Bunun üzerine uyuyakalan yoldaş, "iyi benim uyuyakalmış olmam çok birşey değiştirmedi, zaten zamanında başlayamayacaktık" dedi. Bir süre sonra dördüncü yoldaş kan ter içinde içeri girdi. Otobüsün rötarını, ulaşım sorunlarını biraz anlattı. Sonunda biz kimsenin "kusuruna bakmadan" saat 13.00' de toplantıya başladık. Ama önce, zamanında başlamanın yararlarına yarım saat değindik ve iş toplantımıza ancak 13.30'da başlayabildik.

Bu, hepimize önemli bir deneyim oldu. Birkaç noktaya değinmek istiyorum.

Herşeyden önce, toplantı saatinde, saptanan yerde olmak, tüm engel ve güçlüklere karşın, her komünistin sorumluluğudur. Bizim örnekte olduğu gibi, uyanamayan yoldaşa "geç yatmasaydın, yattınsa uykusuzluğa dayanıp zamanında kalksaydın" demek gerekir. Bu onun sorumluluğudur. Yoldaşlar nasılsa kaldırır diye sorumluluk devredilmez. Örnekte, dördüncü yoldaşın özürü biraz daha geçerli görünüyor. Ama üzerinde biraz düşününce, öyle olmadığı anlaşılıyor. Toplantıya dakika farkları ile yetişebileceği değil, bir önceki otobüse binebilirdi.

Parti toplantısı, parti biriminin bütün eylemlerini, çalışmasını örgütlediği yerdir. Bir anlamda örgütün kalbidir. Toplantının temel başarı ölçütü içeriğidir. Yani, bizi ne denli ilerletti, örgütün somut çalışma alanındaki hedefleri doğru saptadı mı? Yanlış saptadığı hedefleri hemen değiştirebiliyor mu? Birim üyelerini en verimli şekilde işe koşabiliyor mu? vb.

Zamanında başlayan toplantı bunları yapar diye birşey yoktur. Ama zamanında başlamayan toplantıların öteki yönlerinde de mutlaka aksaklıklar olur. Toplantıların tam zamanında başlaması örgütün profesyonelleşmesinin küçük ama önemli ölçütlerinden biridir.

Ağır illegal koşullarda çalışan yoldaşlar için bu sorunun bir boyutu daha vardır. Toplantı ya da buluşmaya tam zamanında gitmek, buluşan yoldaşların güvenliği kadar, tüm partinin güvenliğini de ilgilendiren bir konudur. Bu anlayışla baktığımızda, her koşulda çalışan yoldaşların bu alışkanlığı edinmesi daha da önem kazanıyor.

Toplantıların zamanlamasında dikkat edilmesi gereken diğer önemli bir nokta da süredir. Çok uzun toplantılar genellikle verimsiz olur. Hemen hepimizin başından geçmiştir. 6 saatlik bir toplantının sonunda sigara dumanlarının arasında "yorulduk yahu" deyip bir dizi sorunu öteki toplantıya ertelemişizdir.

Toplantı mutlaka belirli sorunları, belirli zaman sınırları içerisinde tartışabilecek profesyonelliğe erişmelidir. Nasıl sınavlarda, soruların belli bir zaman sınırlaması içinde yanıtlanması gerekiyorsa, bizde de aynı şey geçerlidir. Zaman sınırlaması yalnızca toplantının yönetimine bağlı değildir, katılanların kollektif çabasıyla çözülebilecek bir sorundur.

Bugün toplantılarımızın düzenli, verimli olması, zamanında başlaması örgütsel bir görev de olmuştur. TKP EK Üst Bürosu'nun 1 Kasım 1982'de yayınlanan örgüt seferberliği duyurusu şöyle diyor:

"— Toplantılar, kesenekler ve merkez organa haber-yazı yollamada gecikme ve aksamaların kalkması yolunda sistemli çaba harcanmalıdır." *(İşçinin Sesi,* sayı 214-215, s.4)

Örgüt seferberliğinden profesyonelleşme yolunda kalıcı adımlar atmış olarak çıkalım!

Köln örgütümüzün Türkçe ve Almanca olarak dağıttığı bildiriyi aynen yayınlıyoruz.

Yaşasın d mokratik anayasa kavgamız

İktidarı alan faşist cunta ülkemizin hiçbir sorununu çözemedi. Her türlü yasal görünümü kaldırdı, attı. İktidarını en barbar yöntemlere dayanarak sürdürüyor. Fakat bunun böyle devam edemeyeceğinin farkındadır. Bu nedenle yeni bir yola yöneldi. 7 Kasım'da faşist bir Anayasa ile kendini ve faşist düzenini sözüm ona meşrulaştırmak istiyor.

Burjuvazi 12 Eylül öncesini yeniden yaşamamak için faşist bir anayasa istiyor. Burjuvazi devrimden korktuğu için böyle bir anayasa istiyor.

Bu anayasa faşist cuntanın işçi sınıfından korkusunun belgesidir.

İşçi sınıfımız da 12 Eylül öncesine geri dönmeyi değil, faşist cuntayı yıkıp kendi demokrasisini kurmayı istiyor. Bunun için faşist anayasaya "hayır" diyor!

Bugün faşist anayasa, devrim ve karşı devrim güçleri arasında en önemli güncel savaşım odağı olmuştur. 7 Kasım günü faşist cunta Anayasa'sı ile birlikte Evren'in başkanlığını da "referanduma" sunacak. Bu düzmecenin ilan edilecek olan "sonuçları" hiçbir zaman halkımızın oyunu yansıtmayacaktır. Halkın cevabı "hayır"dır. Anayasaya verilecek her hayır oyu faşizme karşı vurulmuş bir darbedir. Bugün hayır diyenler, halkımızın ezici çoğunluğunun iradesini yansıtıyor, çünkü yarın halkımızın çoğunluğudurlar.

Bu arada belirtelim ki, cuntanın Köln Başkonsolosluğu'nu işgal eylemi, halkımızın iradesini yansıtmıyor. Yığın desteğinden yoksun olan ve sonunda "teslim olma" ile biten bu eylem devrimci güçlerin istem ve hedeflerini yansıtmaktan uzaktır. Ne için yapıldığı bile belli değildir. Burjuvazinin "mutlu son"uyla bitmiştir.

Faşist anayasaya karşı savaşıma birşey kazandırmayan bu eylemin hedefi ve içeriği belirsizdir. Bu eylem devrimci değildir. "Devrimciliği terörizmiyle kısıntılıdır".

Faşist cunta ve anayasası işçi sınıfımızın hegemonyasında sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimiyle yok edilecektir.

Faşist anayasaya hayır!

Demokratik bir anayasa için tek yol devrim!

Köln-İşçinin Sesi

Referandumun saygıd ğer sonuçları üzerine

7 Kasım'ın hemen ardından burjuva basınında referandum sonuçları üzerine koparılan yaygaraya bakarsak, halkımız ezici bir çoğunlukla faşist anayasaya evet demiştir! Önce sonuca, bir yönüyle, çevrilen dolaplar açısından kısaca değinelim:

Biraz gerilere gidersek, demokrasi takviminin açıklanmasından bu yana tezgahlanan oyunlarla, iş burjuva siyasetini de aştı, komediye dönüştü. Kara mizah demek daha doğru olur. En cılız muhalefetin bile şiddetle bastırıldığı bir ortamda, anayasa taslağını kaybede-bula, faşist anayasa tasarısı ve ona yamanan "cumhurbaşkanı adayı", oldu bittiyle halkın oyuna sunuldu.

Burjuvazinin (ülke gerçeklerini yansıtan) rakkamlarla oynamadaki ustalığını biliyoruz. Bu yolla %100'lere varan enflasyon hızını devede kulak gösterir, ihracat patlamaları yaratır. Ancak faşist cuntanın anayasa oylamasıyla giriştiği manevra, işi rakkam cambazlığına bırakmamayı gerektirecek kadar riskliydi. Bu kez gerçekleri gizleme sahtekârlığını sonuçları beklemeden yaptılar.

Bunun için olsa gerek, sonuçların açıklanma yetkisi son anda Yüksek Seçim Kurulu'ndan alındı. Yüksek Seçim Kurulu'na bile güvenmediler. *Hürriyet,* daha 8 Kasım günü, hem de yurt dışı baskısında, faşist Evren'in Atatürk'e benzetilmeye çalışılmış bir resmiyle, "Evren 7. Cumhurbaşkanı" başlığını manşet yaptı. Evet oyları %80'i buldu diye açıkladı! Oylar biraz fazla hızlı sayılmış!

Bunların yanısıra, toplumun hem sayıca önemli, hem de en dinamik kesimine oy hakkı verilmedi. Seçmen yaşı 21'le kısıtlandı.

Rauf Tamer, 5 Kasım 1982 tarihli *Tercüman*'da olayı kendi açısından çarpıtan bir yorumla, 1977'ye göre seçmen sayısında azalma görüldüğünü yazdı. Haziran 1977'de 21.207.203 olan bu sayı referandum öncesi 20.722.602'ye düşmüş. Hem de Türkiye gibi nüfusun hızla arttığı bir ülkede!

Rauf Tamer "nasıl olur" diye soruyor. Nasıl olabileceğini burjuvaziyi iyi tanıyan işçi sınıfımız çok iyi biliyor.

Faşist anayasayla gelen değişikliğin faşizmin kurumsallaştırılmasından ibaret olduğunu gösteren güzel bir örneği, yine bir burjuva yazarının köşesinden okuyalım:

"Bir cumhurbaşkanı değiştiğinde, başbakanın istifasını vermesi normaldir. *Ancak şu anda Türkiye'de bir cumhurbaşkanı değişikliği söz konusu değildir.* Evren Paşa (MGK Başkanı olarak) Bülent Ulusu'ya başbakanlık görevini vermiştir. Evren'in bu görevi sürmektedir. Bu görevinin yanısıra Cumhurbaşkanlığını da üstlenmektedir. Bülent Ulusu'nun istifasını gerektiren bir durum söz konusu değildir." (Yavuz Donat Vitrin, 6 Kasım 1982, *Tercüman)*

Bu noktada konunun ikinci yönüne geliyoruz. Faşist cunta herşeye rağmen anayasa referandumuyla amacına ulaşamadı, geldiği günden beri aradığı yığın desteğini sağlayamadı. Açıklanan rakkamların doğru olduğunu varsaysak bile, küçük burjuvalar denizi bir Türkiye'nin bugünkü durumunda yüzde doksan evet oyu, faşist cuntaya yüzde doksan destek, onay, anlamına gelmez.

Bir kez, anayasaya karşı olanların hepsi bunu oylarına yansıtmadı. Bir kısmı oy kullanmama yoluna gitti, önemli bir kısmı da karşı olduğu halde evet oyu kullandı. Bunun nedenini toplumsal psikolojide aramak gerekir. Ağır baskı koşullarının varlığı, güçlü örgütlü bir seçeneğin olmayışı, üstelik sağıyla, soluyla burjuva muhalefetin "kötü, ama düzelir" umudunu, "anayasa reddedilirse cunta hep başımızda kalır" korkusunu yayması bu sonucu getirdi.

Öte yandan, Kürt köylerinin bombalandığı bir ortamda, cunta üstünü örttüğü halde, Kürdistan'da yüzde onu bulan hayır oranı önemlidir.

Açıklanan sonuçların güvenilmezliğini akılda tutarak, genel bir değerlendirme yaparsak, referandum, faşist cuntaya ezici bir destek yansıtmaktan uzaktır. Cunta "ezici destek" yaygarasıyla destek kazanmaya çalışıyor. Burjuvazi, bunalımdan çıkmaya çalışırken "demokrasiye geçiş" manevrasıyla da bunalımını derinleştirmekten başka birşey yapmıyor. *İşçinin Sesi* 216. sayıda, şöyle deniyordu:

"Bizim demokrasi kavgamız sürüyor. Sonuç ne olursa olsun, referandum ve anayasayı sergilemek, bu kavgayı devrime bağlayan önemli düğümler olmaya zaten devam edecekti. Referandum manevrası cuntaya zarardan çok yarar sağlamış olsaydı, bu yararı bozmak için de çalışacaktık. Bu bakımlardan, anayasa ve referandum 'platformu' 7 Kasım günü kapanmayacaktı, kapanmadı." *(İşçinin Sesi*, sayı:216, s.9)

Fatma Yılmaz
Londra

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Karkêren hemû welatan yekbin!

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

Devrim ve sosyalizm için örgüt seferberliği!

Yıl:8, Sayı:217-18
29 Kasım 1982

ÇEK-AL

"Ezici çoğunluk" faşizm karşıdır

Emine Engin

Anayasa oylamasından sonra, burjuvazi istiyor ki akıllarda yalnızca "ezici çoğunluk" sonucu kalsın. Bu sonuç ve bununla bağlı çeşitli "demokrasi" masalları dışında, burjuva basını anayasa konusunu kapatmak istiyor.

9 Kasım'da Oktay Ekşi "yeni anayasamızı" kastederek şöyle yazıyor:

"Şimdi hepimize düşen bu yeni 'toplumsal sözleşme'nin oluşturduğu ortamda, huzurlu, özgür bir Türkiye yaratabilmek ve bunun için elbirliği etmektir." *(Hürriyet,* 9.11.82)

Oktay Ekşi, ısrarla ertesi gün de şöyle yazıyor:

"Esasen, 'artık yapılacak şey, Anayasa üzerindeki tartışmaları unutmak ve onu benimsemektir'. Çünkü bu anayasa artık ne Aldıkaçtı'nın tasarısı ne de Milli Güvenlik Konseyi'nin malıdır. O hepimizindir. Ve bizlere düşen 'bu Anayasa ile memleket idare edilmez' demek değil, tam tersine, 'bu Anayasa ile memleket idare edilmez' demek değil, tam tersine, bu Anayasa ile de memleketin iyi idare edilebileceğini ispat etmektir." *(Hürriyet,* 10.11.1982)

Bu anayasayı, onun üzerinde yürüyen tartışmaları, referandumun nasıl yapıldığını, referandum ardından muhalif burjuva yazarların yazdıklarını unutmak, faşist diktatörlüğü ve ona karşı "yükselen" burjuva muhalefeti sergilemek açısından büyük bir fırsat kaçırmak olur. Anayasa ve referandum süreci unutulmaz dersler taşımaktadır.

1. "Ezici çoğunluk" doğru değildir

Referandumdan sonra faşist cunta bir takım veriler açıkladı ve "ezici çoğunluk" diye gürültü yapmaya başladı.

Bir kez, kendi açıkladığı veriler bile ezilmemiş önemli bir azınlığın olduğunu gösteriyor. İkincisi, açıklanan verilere güvenmek olanaksızdır. Üçüncüsü ve en önemlisi, verilen rakamlar doğru bile olsa, bu somut referandumda sağlanan bu "ezici çoğunluk" faşist cunta için bir zafer değildir.

Bunlara sırasıyla değinelim.

"Resmi" verilere göre, Türkiye'deki oy kullanabilir nüfusun 1 milyon kadarı seçmen kütüklerine yazılmamıştır. (*Hürriyet*, 8.11.1982) Seçmen kütüklerine yazılanların sayısı 20 milyon 722 bindir. Bunlar arasından 1 milyon 868 bin kadarı oylamaya katılmamıştır. Oylamaya katılan 18 milyon 854 bin kişinin 1 milyon 637 bini ise "hayır" oyu kullanmıştır.

Seçmen kütüklerine yazılmamanın, oy kullanmamanın cezalandırıldığı bir ortamda, yazılmayanlar ve katılmayanlar ancak "hayır"lar arasında sayılabilir. Bu nedenle, seçmen kütüklerine yazılmayanların, oylamaya katılmayanların ve oylamada hayır oyu kullananların sayısını toplarsak, resmi verilere göre bile, gerçekte 4,5 milyon hayır oyu söz konusudur. Yani, yalnızca kendi açıkladıkları veriler temelinde, hayır oyu %10 değil %21'dir.

Bir de, oy kullanma hakkı olmayan gençler vardır. Devrimci durum koşullarında büyümüş olan 18-21 yaş arasındaki gençler, siyasal nedenlerle idam, işkence ve hapis edilebiliyorlar ama oy kullanamıyorlar, çünkü büyük ağırlığıyla ne yönde oy kullanacakları bellidir. Onların sayısını da "hayır"lara eklemek gerekir.

Nüfusun 18-20 yaş arasındaki kesimi, 1970 sayımına göre 2,5 milyon kadardı. Sayımlar arasında bu yaş diliminin artış hızını dikkate alırsak, 1982'de 18-20 yaş arasındaki gençlerin 3,5 milyon kadar olduğu söylenebilir. "Hayır" oyu kullanacakları bilindiği için oy hakkı verilmeyen bu kesimin sayısını da 4,5 milyona eklersek, "hayır"lar 8 milyona yaklaşıyor. Bu ise %30'luk bir "hayır" oyu demektir. Yani faşist cuntanın açıkladığı veriler temelinde mantık yürüterek bile, çoğunluğun çok da "ezici" olmadığı sonucuna kolayca ulaşılıyor.

Faşist cuntanın açıkladığı veriler temelinde bir sonuca daha ulaşılabiliyor. Açıklanan en yüksek "hayır" oyları, işçi yatağı büyük şehirlerde ve Kürdistan'dadır. İşçi sınıfının ve Kürt halkının faşist diktatörlüğe karşı konumu öylesine açık bir gerçektir ki, veriler ne kadar güvenilmez olursa olsun, en azından güvenilmezliğini gizlemek için, bu gerçeği şu ya da bu ölçüde yansıtmak zorundadır.

İkinci nokta, açıklanan verilerin güvenilmezliğidir. Referandumun yapıldığı ortam ve yapılış biçimi vb. öyledir ki resmi verilere en küçük bir güven göstermek olanaksızdır. Sahtekârlık yapıldığına ilişkin ipucu sayılabilecek küçük küçük birçok tutarsızlık basında da yansımıştır.

Çeşitli gazeteler sayım sonuçlarını açıklarken farklı sandık sayısı ama aynı evet-hayır oranı verdiler. Bazı gazeteler çok "yüksek" sandık sayısına çok çabuk ulaştılar. Sayım sonuçlarının basına yansıyışı, sanki önceden saptanmış bir hayır kotası varmış izlenimi yarattı. Hemen ardından, sihirli sandıktan çıkmış bir hokkabaz gibi Evren'in smokinli "sivil cumhurbaşkanı" resimleri ve aile albümünden belirli fotoğraflar gazetelerde belirdi.

Güdümlü bir referandumda, güdümlü bir burjuva basınının, güdümlü sonuçlar yayınlayabilmesi şaşırtıcı değildir. Sayım sonuçlarında en büyük sahtekârlıkların yapılabileceği, burjuvazinin sınıf çıkarlarıyla bağlı olarak ele alınmalıdır. Sorun kişisel namus sorunu değil, burjuvazinin, birçok alanda yığınlara doğruyu söylememesini gerektiren sınıf çıkarları, düzenini ayakta tutma güdüsüdür. Bu çıkarlara, bu güdüye hizmet eden bir burjuva, sahte seçim sonuçlarını inandırıcı göstermeyi namussuzluk değil, "vatan hizmeti" görür. Öyle görünüyor ki, burjuva basını referandumda böyle bir "vatan hizmeti" görmüştür.

Buradan gelelim üçüncü noktaya. Veriler güvenilmezdir, burjuva basını bu konuda önemli bir "vatan hizmeti" görmüşe benziyor, ama son çözümlemede bu da önemli değildir. Açıklanan veriler doğru bile olsa, sonuç faşist diktatörlük için zafer değildir.

Referandum tek başına, kendi içinde bir olay olmadığı gibi, oy sayısı da referandum değerlendirmesinin yalnızca bir parçasıdır. Referandum Türkiye'deki genel durumun bütünü içinde ele alınmalıdır. Genel durum geniş kesimlerde hoşnutsuzluktur. Referandumla cunta bu havayı tersine çevirememiştir. Görünüm ne olursa olsun, durumun özü budur.

Açıklanan oy sayıları doğru bile olsa, varolan durumda bu ancak şunu gösterebilir: Referandumda cuntanın tek başarısı, çeşitli yollardan, hoşnutsuzluğun oylara aynen yansımasını engellemek olmuştur. Ama, hoşnutsuzluğun, referandumun öteki yönlerine, örneğin Evren'in gezisi sırasında, yansıması engellenememiştir. Oylara yansımasını engellemek ise, bu koşullarda yapılan bir referandumda zor da değildir, güvenilir bir "başarı" da değildir.

Başka bir deyişle, referandumdaki oy sayıları doğru bile olsa, bunun önemi, sayıların kendinde değil yansıttığı gerçektedir. Eğer sayılar, gerçekten, faşist cuntanın önemli bir toplumsal taban tuttuğunu yansıtsaydı, o zaman ciddi bir tehlike anlamına gelirdi. Bunu yansıtmıyor. Bunu yansıtmadığını da ülkedeki genel ortam gün gibi gösteriyor. Sayılar, yalnızca alternatifsiz bir ortamda, silah zoruyla kazanılmış "beyaz kartondan" daha sağlam olmayan geçici "desteği" yansıtıyor.

Şimdi bu "desteğin" çeşitli yönlerine biraz daha yakından bakalım.

2. Haydutlara ödün verilebilir

Herkesin bildiği ve işin güzel yanı, giderek Türkiye'de de herkesin konuştuğu, bir gerçek var. Faşist cuntanın kendisi halk düşmanı bir terör örgütüdür. Devleti halka karşı eskisinden daha "iyi" bir terör örgütüne dönüştürmek için çabalamaktadır. Bu anayasa da böyle bir devlet örgütlenmesinin belgesidir.

Faşist cunta halktan yana herşeye, en başta da devrimci fikirlere düşmandır. Bunu Evren'in kendisi bile ağzından kaçırdı. "Propaganda yapılırsa memleketin bugünkü hali böyle bir propagandaya elverişli değil" dedi. Bir başka deyişle, Evren, devrimci fikirlerin propagandasına izin verilirse, bu fikirlerin yığınları sarabileceğini, kendilerine karşı eyleme dönüşeceğini görüyor.

Bu yüzden, kendileri silahlılar halkı silahsızlandırmaya çalışıyorlar. Kendileri her türlü halk düşmanı fikrin propagandasını yapıyorlar ama halkı, devrimci örgütleri, silah zoruyla susturmaya

çalışıyorlar. Böyle ağır bir baskı-terör ortamında, referandum yaptılar. Bunun demokrasiyle uzak yakın ilgisi olmadığını herkes görüyor.

Ancak herkesin gördüğü bir olgu daha var. Bu baskı aygıtına karşı tekil çıkışlar geçersizdir. Halk örgütlenmesinin belli darbeler yediği, eşgüdümlü tutum almanın henüz güçlüklerle karşı karşıya olduğu bir ortamda, örgütlü bir bütünün parçası olmayanlar, ya da örgütlü bir alternatif görmeyenler için her 'hayır' oyu devlete karşı tekil bir çıkış anlamı taşıyor.

Bu durumda, evet mi hayır mı, anayasaya hatta faşist cuntaya karşı olup olmamakla değil, birçok başka etkenle de belirleniyor. Evet oyu, zorunlu bir ödün niteliği taşıyabiliyor. Referandumda ödün vermek, güç toplayıp, daha etkili yöntemlerle yürütülecek bir savaşımla bu ödünü geri almak düşüncesine dayanabiliyor.

Lenin'in zorunlu ödünlere ilişkin verdiği ünlü bir örnek vardır. Yolda haydutlar ya paran ya canın diye silahla tehdit ederlerse sen de silahsızsan, hayır ben haydutluğa karşıyım deyip, canını vermek doğru değildir. Faşist cuntanın yaptığı da bir haydutluktur. Eğer bu silahlı hayduta karşı koyabilecek bir alternatif yoksa, zaten bin türlü sahtekarlığa açık bir referandumda, "evet" ödününü vermek doğal bir seçenek olabilir.

Faşist cuntanın verdiği oranlara, sayılara güvenmek olanaksızdır. Ama, o ne sayı verirse versin, asıl önemlisi şu gerçeği anlamaktır: Gerçekten %90 evet oyu çıkmışsa bile, ülkede bugünkü durum, halkın duygu ve düşünceleri, bunun olsa olsa geçici zorunlu bir ödün olarak verildiğini gösteriyor.

Halkımız bu ödünü verdiyse, ilerde, onu bu ödünü vermeye zorlayan hayduttan bunun da hesabını soracaktır. Nesnel gerçeği doğru yansıtan değerlendirme budur. Düşmanımız da aptal değildir. Onun da gerçek değerlendirmesi budur. Ancak, ezici çoğunluk yaygarasını, nesnel gerçeği istediği yönde değiştirebilmek amacıyla bir propaganda aracı olarak kullanıyor. Bu aracını da bozmalıyız.

3. Burjuva muhalefetin işlevi

Devletin halka karşı ağır bir terör uyguladığı, devrimci propagandanın ve örgütlenmenin yasak olduğu bir ortamda, çıkan legal ses burjuva muhalefetin sesi oldu.

Bu muhalefetin, muhalefet olabilmesi için birşeye karşı olması gerekir. Gerçekten de, hem anayasaya, hem faşist cuntanın birçok uygulamasına karşıydı.

Kendi ölçüsünde, "legal olanaklardan yararlanarak" görüşlerini belirtti.

Gelgelelim bu muhalefet, devrim korkusundan yağları erimiş bir burjuvazinin muhalefetiydi. Bir "küçük" kusuru vardı, o da yığınların açık siyasal savaşımına, faşist cuntaya, onun anayasasına olduğundan daha çok karşı olmaktı. Böyle olduğu için kendine göre bir kötüler ve en kötüler sıralaması vardı. En kötüsü devrim, ondan sonra faşist cunta geliyordu.

Bu mantığı taşıyan, yığınların hareketinden öcü gibi korkan ve dolayısıyla demokrat olmayan bir burjuvazi, faşizme muhalefet de etse, nesnel olarak, rejimi yamama işlevi görür. Öyle de oldu.

Faşist diktatörlük baskı ve terörle halkımızdan ödün koparmaya çalıştıysa, burjuva muhalefet de kendi karşı devrimci mantığıyla aynı yönde etki yaptı. Anayasa iyidir demedi, kötüdür dedi. Sonra ekledi, "kötüdür ama hiç yoktan iyidir", "kötüdür ama 12 Eylül öncesine dönmekten iyidir", "kötüdür ama Türk silahlı kuvvetlerini yıpratmaktansa susmak daha iyidir"...

Ne ilginçtir ki Teoman Erel, referandumdan sonra, kendisinin hayır oyu verdiğini açıkladı. Oysa, onun köşelerini okuyup da etkilenenler, hayır değil evet oyu vermişlerdir. Yazdığı bütün yazıların mantığı, anayasayı "eleştirmenin" dolambaçlı yolundan da olsa, referandumda "evet" deme sonucuna ulaşıyordu.

Geniş yığınların doğal olarak net bir devrimci bilinç taşımadığı, bilinçlenmemeleri için her türlü devrimci fikrin zorla yasaklandığı, açık sınıf savaşımının zorla bastırıldığı bir ortamda burjuva muhalefet, muhalefetiyle, nesnel olarak cuntaya hizmet etti.

Bu durum başlıbaşına çok önemli bir ders taşıyor. Proletarya hegemonyasının can alıcı önemini, en küçük bir demokratik gelişme sağlamak için bile geniş

yığınları burjuvazinin egemen ya da muhalif her bir kolunun, kanadının, her türlü etkisinden kurtarmanın zorunluluğunu yansıtıyor.

Yaşam proletarya hegemonyasının önemine ilişkin dersler verirken, menşevikler liberallerin yığınlar üzerindeki etkisini pekiştirmek için çalışmalarını yoğunlaştırdılar. Referanduma ilişkin bir yazıda radyo şöyle diyor:

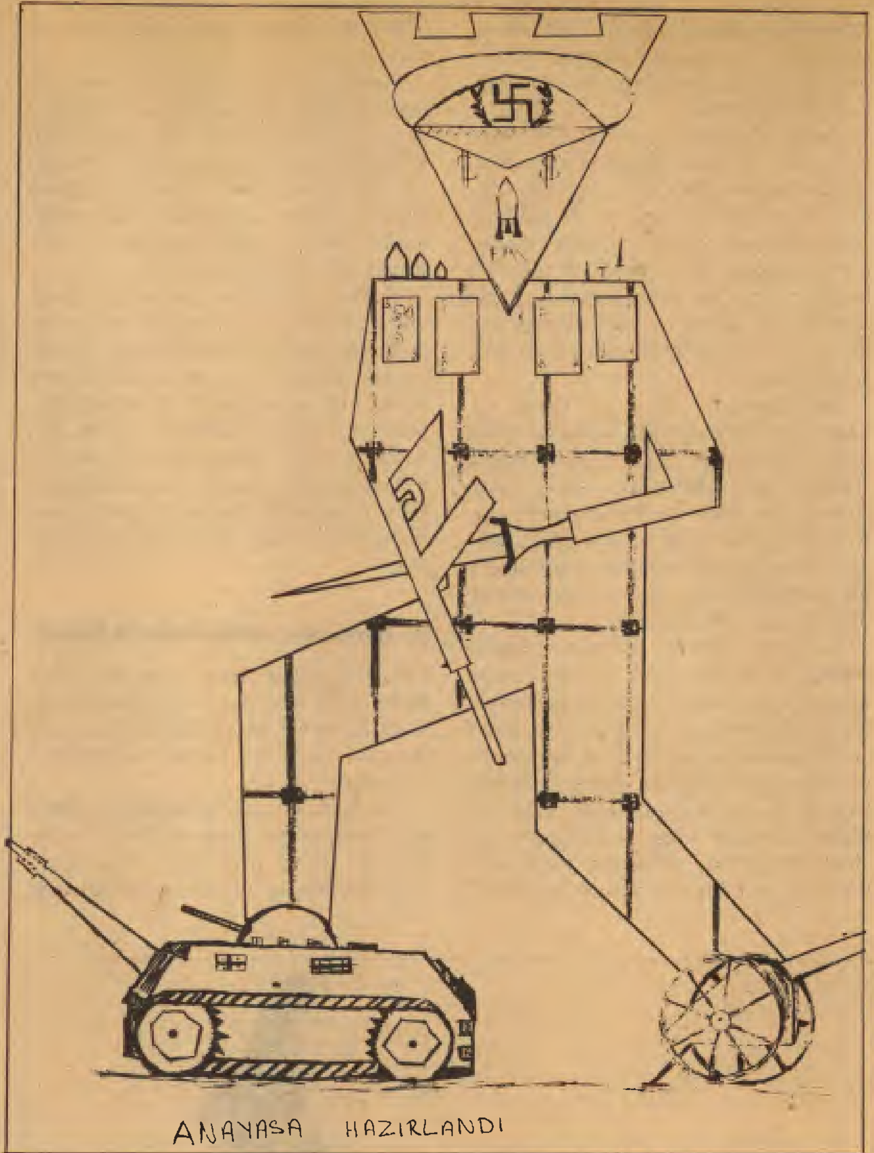
"Pekçok liberal yazar cunta anayasasına karşı çıkmış, yığınları uyarmaya çalışmıştır. Cunta ülkemiz demokrasi güçlerinin aktif çoğunluğundan... yalıtlanmıştır." *(TKP'nin Sesi,* 15.11.1982)

Liberal yazarlar ülkemiz demokrasi güçlerinin aktif çoğunluğu arasındadırlar! Onlar yığınları uyarmaya çalıştılar ama yığınlar onları dinlemediler. Şimdi, bu liberal yazarlar "Evren diktatörlüğüne daha ağır darbeler indirecek politik ordunun çekirdeği" arasındadırlar!

Lenin Rusya için şöyle diyor:

"Eğer karşı devrimci liberalizmle demokrasi arasındaki farkı anlamazsak, demokrasinin tarihine ve görevlerine ilişkin olarak da hiçbir şey anlayamayız." (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İngilizce basım, c.17, s.432)

Oportünizmin unutulmaz katkılarıyla, bu Türkiye'de devrimin yenilgiye götürülebilmesinde önemli bir etken oldu. Bugün demokrasi güçleri ağır baskı altındayken, liberaller cuntanın icazetiyle at oynatıyorlar, muhalefet yapıyorlar. Eğer biz bu liberalleri demokrasi güçlerinden net ve kesin olarak ayırabilirsek, o zaman onların muhalefetleri işimize yarar, aradaki çelişkilerden yararlanmış oluruz. Ama ayıramazsak, anayasa tartışmalarının gösterdiği gibi, liberallerin en şiddetli muhalefeti bile rejimi yamama işlevi görmektedir.

4. Alternatif olmak zorundayız

Faşist diktatörlüğün ağır baskı ve terörü vardır. Buna karşı en yaygın duyulan muhalefet ise burjuva muhalefet oldu. Çok açıktır ki, devrimci alternatif yığınlara yeterince ulaşamadı. Referandumdan çıkan en önemli bir ders de buna ilişkindir.

Faşist diktatörlüğün kurduğu kapalı devre sonucunda bugün hoşnutsuzluğun oylara yansımış ya da yansımamış olması kendi içinde önemli değildir. Baskı rejimlerine karşı hoşnutsuzluğun *açık* yansıma bulması için, yüksek düzeyde birikmesi gerekiyor. Bu İran da dahil tarihin gösterdiği bir olgudur.

Muhsin Batur da muhalefetini yaparken bu "tehlikeye" işaret etmişti. Sık sık patlamayan volkanların, bir anda ortalığı dağıtırcasına patlayacağını belirtmişti. Gerçekten de öyledir.

Ülkede hoşnutsuzluk birikiyor. Koşullar böyle giderse, bu birikim belli bir basınç kazanınca faşist diktatörlüğün kapalı devrelerini bir anda parçalar atar. Faşist Evren de İran Şahı gibi kendini ABD'ye sığınmış bir mülteci olarak bulabilir.

Ancak, devrimci örgütler tarihin kendiliğinden gidişini gözlemekle yetinemezler. Bu gidişi etkilemek, devrimci alternatifi her koşul altında yığınlara ulaştırmak için yoğun çaba harcamak zorunludur. Bu yalnızca bir "prensip" sorunu değildir, pratik bir zorunluluktur. Türkiye'de de, nesnel koşullar her ne kadar öfke biriktiriyorsa da, devrimci alternatifi yığınlara götürmenin pratik önemi vardır.

Faşist diktatörlük teorik olarak bunalımı çözebilir dedik. Bu teorik olasılığın gerçekleşmesinde en önemli etkenlerden biri zamandır. Uzun süre geniş kesimlerden almak ve yalnızca almak zorundadır. Bu bir yanıyla yeni hoşnutsuzluk biriktirmektedir ama öteki yanıyla sorunları çözme yönünde koz biriktirmektedir, burjuvazinin elini güçlendirmektedir.

Faşizme zaman tanımamak gerekiyor. Büyük bir olasılıkla, Türkiye'de zaman tanısak da faşist diktatörlük burjuvaziye köşeyi döndüremeyecektir. Ama unutmayalım ki, eğer döndürebilirse, bunun öznel nedeni, devrimci alternatifi her türlü güçlüğe karşın yığınlara ulaştıramamış olmamız olacaktır. Devrimle çözülebilir sorunlar dururken, bu temelde hoşnutsuzluk yayılırken, faşist diktatörlüğün kurduğu kapalı devreleri aşamamış olmamız nedeniyle, devrim şansı kaçmış olacaktır.

Referandumda yansıdı ya da yansımadı ama, ülkede hoşnutsuzluk birikiyor. Devrimci alternatifi yığınlara ulaştırmak için olağanüstü çaba harcamalıyız.

Sovyet-Çin ilişkilerinde yeni gelişmeler

Brejniyef yoldaşın cenaze törenine Çin Halk Cumhuriyeti'nin Dışişleri Bakanı Huang Hua da katıldı ve Moskova'da yeni SBKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri Andropov yoldaşla ve SSCB Dışişleri Bakanı Kosigin yoldaşla görüşmeler yaptı.

Çin'e dönüşünde, Huang Hua görüşmelerin olumlu geçtiğini söyledi, Sovyet-Çin ilişkilerinde gelecekte olumlu gelişmelerin olabileceğinden söz etti. Yuri Andropov yoldaş da bu görüşmeleri aynı şekilde değerlendirdi. Huang Hua birkaç gün sonra görevden alındı. Avrupa'da bazı burjuva gazeteler Huang Hua'nın görevden alınmasını Sovyetler Birliği ile ilişkiler konusundaki "aşırı olumlu" tutumuna bağladı. Bunda ne kadar gerçek payı vardır bilemeyiz, ancak şu açıktır ki, Sovyetler Birliği ile Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki ilişkilerde her olumlu gelişme, yaklaşmaya doğru atılan her adım çağın gidişatını etkileyecek can alıcı önem taşımaktadır.

Çin ile dünya devrimci merkezi Sovyetler Birliği arasındaki ayrılık, dünya devrimci hareketinin ve proletarya enternasyonalizminin şimdiye kadar gördüğü en büyük zararlardan biridir. Yürükoğlu yoldaşımız bu değerlendirmeyi şöyle dile getirmişti:

"Çin'in kapitalizmle tam olarak entegre olması, savaşa gerek kalmadan sosyalist sistemin likidasyonu demek olabilir. Böyle bir durum oluştuğunda dünyadaki tüm güçler dengesi altüst olur. Lenin, Sovyetler'le Çin'in birleşmesi çağı değiştirir, diyordu. Tersi de doğrudur. Çağı değiştirmez belki ama gelişmeyi birkaç yüzyıl geri atabilir" (R. Yürükoğlu, *Kankun Konferansı ve Düşündürdükleri*, s.39)

Sovyet-Çin ilişkilerindeki son gelişmelerin bu doğrultuda olumlu sonuçlara yol açacağını şimdiden kesin söyleyemeyiz. Fakat, bu iki sosyalist ülke arasındaki ilişkilerin proletarya enternasyonalizmi temelinde yeniden düzelmesi yönünde her girişimi kıvançla karşılayacağımızı söyleyebiliriz.

Aşırı geri bir ekonomik ve toplumsal tabana oturtulan Çin sosyalizmi, bugün bu tabanı geliştirmenin zorunluluğunu şiddetli bir şekilde yaşamaktadır. Mao'nun ölümünden sonra, Çin yönetimi emperyalist ülkelerle büyük çapta ticari ilişkilere girmeye yöneldi. Siyasal alanda da emperyalist dünya, özellikle ABD ile Çin arasında belli bir yakınlaşma görüldü. ABD, Avrupa ve Japon şirketlerine, çoğunluğuyla endüstriyel altyapıyı geliştirecek alanlarda, çok sayıda, büyük siparişler verildi.

Ancak bunların gerçekleşmesi durumunda, Çin'in altından kalkamayacağı denli büyük dış borçlara gireceği ve emperyalizme önemli derecede bağlanacağı fikri Çin yönetimi içinde ağırlık kazandıktan sonra, bu siparişlerin çoğu, kontratları imzalandığı halde, geri alındı. Ama bir milyar kadar insan topluluğunu kapsayan Çin ekonomisinin gereksinimlerine çözüm getirilemedi, gün geçtikçe sorunlar artıyor.

Çin yönetimi bir seçim yapmak zorundadır. Bu seçimin proletarya enternasyonalizminin ve dünya devriminin çıkarları doğrultusunda olması, hem Çin halkı hem sosyalist dünya ve dünya devrimci hareketi açısından tek doğru yol olur.

Meral Yılmaz
Londra

Ermeni düşmanlığını lanetliyoruz

Gün geçmiyor ki Türkiye gazetelerinde Ermenilerle ilgili bir yazı, yorum çıkmasın, bu konuda şovenizm kışkırtmacası yapılmasın. Özellikle son aylarda Ermeni sorunu yine büyük bir yoğunluk kazandı.

Olayların tanıklarından bazıları bugün bile hayatta olduğu halde Türkiye burjuvazisi Ermeni soykırımını reddetmekte direniyor. Aşağıda 23 Ağustos 1982 tarihli haftalık Amerikan *Time* dergisinden bir alıntıyı belgesel kanıt olur gerekçesiyle aktarıyoruz:

"Birinci Dünya Savaşı sırasında Türkler, Ermeni ulusunun devlete bağlı olmadığı hakkında temelsiz bir kuşkuya kapılıp, hemen hemen tüm Ermeni nüfusunu ya öldürdüler, ya da sürdüler. Jenosid kararı yerel yöneticilere 1915'te İçişleri Bakanı Talat Paşa tarafından iletildi. Emirlerinden biri hükümetin 'Türkiye'de yaşayan tüm Ermenileri yok etme' kararı aldığını bildiriyordu. 'Önlemler ne kadar canice olursa olsun, yaşa, cinsiyete veya vicdan sızlamasına bakmadan yok edilmelidirler' deniyordu.

"Türk makamları asker olabilecek bütün Ermeni erkeklerini askere alıp katlettiler. İstanbul'da aydınlar ve toplum liderleri gemilere bindirilip denizde boğduruldular. Ermeni bebekleri canlı canlı çukurlara atılıp, üstleri taşlarla örtüldü. Kadınlar, çocuklar ve yaşlılar sözde Suriye'ye bir sürgün bölgesine götürülüyor diye dağ taş yüzlerce mil yürütüldüler, ancak gerçekte ölüme götürüldüler. Aç susuz bırakıldılar, yolları eşkiyalar tarafından kesildi. Türk jandarmaları kadınları öldürmeden saldırdılar ve barsaklarını deştiler. ABD Türkiye Büyükelçisi Henry Morgenthau dehşet içinde Türklere bu cinayetleri durdurmaları için boşuna başvurdu. Morgenthau'nun deyimiyle 'her vadide, kıvrılan her bir dağın yamacında, tırmanan yüzbinlerce Ermeni'yi görmek mümkündü'.

"Bu soykırımdan kurtulanlar dünyanın dört bir yanına, özellikle Ortadoğu'ya, Batı Avrupa'ya ve ABD'ye kaçtılar. Bir bölümü de Rusya'daki Ermenilerle birleştiler ve 1918'de bağımsız bir Ermenistan Cumhuriyeti kurdular."

Ermeni halkı Türkiye egemen sınıflarının elinden çok çekmiştir. Çile çektirme açısından Osmanlı devletiyle Türkiye Cumhuriyeti arasındaki süreklilik, yukarıda alıntıda geçen Talat Paşa adından bile anlaşılmaktadır. Biri çok kıymış, öteki az, biri kıymış öteki sürmüş. Ne farkeder? Komünistler burjuvazinin baskılarına ölçüyle karşı çıkacak değiller.

Bilindiği gibi, TKP'nin II. Konferansı'nda şöyle söylenmektedir:

"Konferansımız Ermeni soykırımını ve ardından gelen sürgünü açıkça lanetler. Ermeni diasporası son bulmalı, topraklarını terketmek zorunda kalan Ermenilere bu topraklara serbestçe geri dönme hakkı tanınmalı ve devlet dönmek isteyenlere her türlü yardımı yapmalıdır. Ermenilerin her çeşit demokratik hakları sağlanmalıdır.

"Ermeni ulusal azınlığının haklarını savunmak komünistlerin görevidir."

Buna karşılık, TSİP'in yayın organlarından *Dayanışma*'nın Eylül 1982 tarihli sayısında Ermeni terörist örgütler eleştirildikten sonra "...artık kabul edelim ki, Doğu Anadolu'da Ermenilerin toprak birliği yoktur, Türkiye'deki Ermenilerin azınlık hakları vardır" denmekte ve yazıda diasporaya uğramış Ermenilerin topraklara geri dönme hakkından bahsedilmemektedir.

Nerededir Ermenilerin azınlık hakları? Olmayan bu haklara vardır demek, "işçi sınıfının politik hareketi" sözü ne kadar sık yinelenirse yinelensin, burjuvazinin savunuculuğunu yapmaktır. TSİP, bir doğrunun ardına sığınarak, Ermeni terörist örgütlerini, ASALA'yı eleştirirken burjuva kuyrukçuluğu yapıyor.

Oysa Türkiyeli devrimcilerin ve demokratların görevi, her fırsatta Türk şovenizmini lanetlemektir.

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

Mustafa Yılmaz
Londra

DENEYİM ALIŞVERİŞİ

Yığınlarla bağlanma yeteneği disiplinin de aynasıdır

Bizim yığın çalışmamız fabrika içinde, fabrika kapısında, vardiya önlerindedir.

Türkiye'de homurtular yükselmeye başlıyor. Faşist devletin, faşist anayasasına sandıktan 'evet' çıktı ama, bu, gerçekleri yansıtmıyor. Önümüzdeki dönem halkımızın bu devlete de, anayasasına da nasıl 'hayır' dediğini gösterecektir. Bunun küçük küçük belirtileri bugünden gözleniyor.

Partimiz böyle bir dönemde örgüt seferberliği kararı aldı. Yarınki devrimci duruma, onun yükleyeceği olağanüstü görevlere partimizi bugünden hazırlamamız gerekiyor. Zorlu görevleri yüklenecek, yığınları kucaklayabilecek kadrolar olmamız gerekiyor.

Bu hazırlığı gerçekleştirmek için girdiğimiz örgüt seferberliğinin üç temel vurgusu var:

"a. Yığın çalışmasını yükseltme

"b. Örgütlenme ve yönetim biçimlerini modernleştirme

"c. İdeolojik anlayışı derinleştirme" (TKP EK Üst Bürosu, *İşçinin Sesi,* s.214-215)

Yığınlar içinde parti çalışması ile ilgili bir iki noktaya değinmek istiyorum.

Komünist partisinin yığınlarla bağlanabilme yeteneği aynı zamanda onun disiplinin de bir göstergesidir. Yığın bağları, komünistler olarak bizlerin, toplumda her yönüyle örnek insanlar olmaya çalışmamızı gerektiriyor. Yığınlar arasında, kaçınılmaz olarak, *en yüksek disiplinle,* komünist adına yaraşır bir biçimde çalışmamız gerekiyor.

Yığınlara, içtenlikle yanaşmalıyız. Türkiye toplumu büyük ölçüde politize olmuş bir toplumdur. Hele işçi sınıfımız büyük deneyimler geçirmiştir. Bir takım siyasetlerin uyguladığı "adam kapma" yöntemleri, sonunda fiyasko ile sonuçlanıyor. Bu tür yöntemlerle yığınların güveni sarsılıyor. Yığınların güveni, onların sorunlarına yürekten kulak vererek, yardımcı olarak, ve bu düzende sahip oldukları tüm sorunların ancak devrimle, sosyalizmde kalıcı son bulacağına onları inandırarak sağlanabilir. Yığınlar kendi deneyleriyle, çıkarlarını ardıcıl savunanların komünistler olduğunu göreceklerdir. Bizim bunu gösterebilmemiz, şimdiden yürüttüğümüz tutarlı, içten, disiplinli çalışmaya bağlıdır.

Yığın çalışmasında başa almamız gereken işçi içinde, fabrikalarda çalışmadır. "Devrimin de, partinin de güvencesi işçilerdir" belgisini ancak bu tür bir çalışma yürüterek gerçekleştirebiliriz. Yürükoğlu yoldaşımız, *Durum ve Görevlerimiz 1983* kitabında şöyle diyor:

"...Bakacağımız yer fabrikalardır, işyerleridir, işçi evleridir, olağan-sağlıklı insanlardır. Bizim yığın çalışmamız fabrika içinde, fabrika kapısında, vardiya önlerindedir. Yapın cetvellerinizi, saptayın çevrenizdeki fabrikaları, buralara nasıl dalacağız onu düşünün. Kim bu hafta hangi işçi evlerine gitti, kim kaç yeni işçi tanıdı. Yığın çalışması budur." (R. Yürükoğlu, *Durum ve Görevlerimiz 1983,* s.113-114)

Yığın partisi olmalıyız. Lenin'e göre, yüksek ideolojik bilinç ve doğru siyaset ile, en geniş yığın etkisini, en verimli şekilde birleştiren parti yığın partisidir.

"Sorun sayılarda değil, gerçekten devrimci proletaryanın fikirlerini doğru dile getirebilmektedir." (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İngilizce basım, c.24, s.82)

Belirleyici olan, yığınların sözcüsü olabilmek, onların desteğini kazanabilmektir, yığın etkisidir.

Yoldaşlar, gelecek dönemlere alnımızın akıyla, tıkır tıkır işleyen bir örgüt mekanizmasıyla, hazırlıklı çıkmak için kollarımızı sıvayalım. Yarınlar bizi bekliyor. Türkiye devriminin bir kere daha yenilmeye tahammülü yoktur. Bunun bilinciyle yeni döneme yoldaşlarımızın dediği gibi "çıldırasıya hazırlanmamız" gerekiyor. Hazırlanacağız!

Yaşasın işçi sınıfı!
Yaşasın partimiz!
Yaşasın devrim!

Candan Selek Londra

Devrimci fikirl ri yığınlara taş yacağız

Yoldaşlar,
Bizler Dortmund'lu *İşçinin Sesi* sempatizanları olarak sizleri en sıcak devrimci duygularla selamlar, başarılar dileriz.

Dortmund'da çalışmalarımız bugüne kadar biraz aksadı, fakat yine de önemli adımlar atıldı.

İşçinin Sesi'nin pırıl pırıl ideolojisi tertemiz beyinlere girdi, yeni sempatizanlar kazandı. Çalışmalarımız bugüne kadar dar bir çevre içerisinde oldu, yalnızca gazete satışlarıyla ve yayın dağıtımıyla kaldı. Eğitim çalışmalarımız önemli derecede aksadı. Bizler eğitim çalışmalarını hızlandırmaya karar verdik. Bütün sempatizanların arzusu en kısa süre içinde kendilerini yetiştirmek ve *İşçinin Sesi*'nin ideolojisini en geniş yığınlara aktarmaktır.

Yoldaşlar,

Eğitim çalışmalarımız her cumartesi yapılmaktadır. Bu eğitim çalışmalarına yeni sempatizanlar katılıyor. Çalışmaları disiplinli bir şekilde yürütüyoruz: En kısa zamanda hedefimiz derneklesmek ve örgütlü bir şekilde çalışmalarımızı sürdürmektir. Dortmund'da devrimci potansiyel var. Bizim hedefimiz *İşçinin Sesi*'nin görüşlerini en geniş yığınlara aktarmak ve bu insanların güvenini kazanmak olacak.

Faşist cuntanın teşhirini halkımıza ve diğer ülkelerin ilericilerine en yoğun bir şekilde yapıyoruz, bundan sonra da yapmaya devam edeceğiz.

Yeni hükümetin aldığı anayasa kararlarına karşı DGB'nin düzenlediği yürüyüşe *İşçinin Sesi* sempatizanları olarak katıldık ve yabancı düşmanlığını elimizden geldiği ölçüde sergiledik. Yabancı düşmanlığına karşı Dortmund'da bir komite oluşturduk ve kırk kadar Alman örgütüyle ilişkideyiz. Çalışmalarımız bundan sonra daha yoğun olacak.

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!
Kahrolsun faşist cunta!
Yaşasın TKP-*İşçinin Sesi!*

Çetin Yılmaz
Dortmund

DENEYİM ALIŞVERİŞİ

Devrimin güvencesi işçilerdir

Yoldaşlar,
Hamburg'da fabrika önünde yaptığımız bir gazete satışını sizlere iletiyorum.

Yürükoğlu yoldaşımız *Durum ve Görevlerimiz 1983*'de şöyle demişti:

"Şanssız bir dönem olmasına rağmen, *yığınlarla bağlanma* yeteneğini arttırmamız gerekiyor. Bunun çeşitli yollarını aramak, oradan gitmek, olmuyorsa buradan gitmek, yine olmuyorsa başka şey denemek gerekiyor.

"...Herkes birbirinin derneğine gidip çay içerek 'tabanını kazanmaya' uğraşıyor. Bu tutum, partimizin üyelerine kesinle *yasaktır!* İdeolojimize inanarak gelen zaten gelir. Ve asıl olarak bu kümeler pervanelerin ışığa gelmesi gibi, örgütün gücünü görünce gelir. Bakacağımız yer fabrikalardır, işyerleridir, işçi evleridir, olağan-sağlıklı insanlardır. Bizim yığın çalışmamız fabrika içinde, fabrika kapısında, vardiya önlerindedir."

Yoldaşımızın bu öğretici sözlerini bilincimize kazımamız zorunludur. Biz Hamburg'da bu görevi kendimize hedef aldık.

Gideceğimiz fabrikayı yoldaşlarla daha önceden kararlaştırmıştık. Sabah saat 5.15'de fabrika önünde gazete satışına ve bildiri dağıtımına başladık. Fabrikaya giren Türkiyeli, Alman ve diğer yabancı işçiler bize oldukça ilgi gösterdiler. "Yabancı işçiler işsizliğin sorumlusu mudur?" başlıklı bildirimizi tüm işçilere verdik. İlgiyle karşıladılar. Gazete satışımızı başarılı bir şekilde yerine getirdik.

Bundan sonra fabrika önleri bizim düzenli gazete satış odaklarımız olacaktır.

Yaşasın gazetemiz *İşçinin Sesi!*

Yaşasın devrim!

Hamburg'tan komünist selamlar.

Eser Erdem
Hamburg

Teorimiz nesnel güce dönüşüyor

Yoldaşlar,
Federal Almanya İşçi Sendikaları Birliği'nin (DGB), işsizlik ve yeni Kohl hükümetinin bazı sosyal hakları kısıtlama programına karşı F.Almanya'nın birçok şehrinde düzenlemiş olduğu protesto mitinglerine örgütümüz Mannheim İşçiler Birliği (MİB) de katıldı. Bölgemize yakın olması nedeniyle biz, Frankfurt ve Stuttgart şehirlerindeki eylemlere aktif bir biçimde katıldık.

23 Ekim 1982 tarihinde düzenlenen Frankfurt eylemine giderek, miting alanında yayın masası açtık. Yayın masasının dışında topluluk içine girerek de yayın sattık. Yayın satımında yine en büyük ilgi, Yürükoğlu yoldaşın *Sosyalizm ve Demokrasi* kitabına idi. Bu arada birçok Türkiyeli ile ilişkiye geçtik. Bu kişilerle ilişkilerimizi arttırmak için kendilerinden adres aldık ve örgütümüzün adresini vererek, kendilerini davet ettik.

Bir hafta sonra yapılan Stuttgart eylemine daha aktif katıldık. Mannheim'da DGB ile ilişkiye geçerek, sendikanın özel olarak düzenlemiş olduğu tren seferlerinde yer ayırttık. Bu, eyleme daha fazla katılmamızı sağladı. Ayrıca bir gurup yoldaş, miting yerine erken giderek, gece orada yazı yazdılar. "Tanklarla gelen devrimle gidecektir", "Faşist cuntanın anayasasına hayır", "Demokratik bir anayasa için ileri demokratik halk devrimi", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi" belgileriyle miting alanı donatılmıştı. Bu yoldaşlar daha sonra da miting alanında erkenden yayın masası açtılar. Trenle gelen yoldaşlar, *İşçinin Sesi* flaması altında yürüyüş korteji içinde yerlerini aldılar.

Yayın masamızın başında Türkiyeli ve Alman siyasetlerden kişilerle yoğun tartışmalar oldu. TKP—*İşçinin Sesi* hareketinin Türkiye ve dünya devrimi üzerine getirdiği görüşler giderek daha geniş yığınların ilgisini çekmeye başlıyor. Bu tartışmalara katılanlar gerçekten doğruyu görme eğilimindeydi.

Hareketimizin kısa bir sürede hızla büyümesi, ideolojimizin pırıl pırıl, berrak, açık ve sağlam olmasındandır. Yürükoğlu yoldaşımızın son kitabıyla, örgütlerimiz daha da güçlenecek, *Sosyalizm ve Demokrasi* adlı yayınımızla ise enternasyonalist çalışmalarını daha ileri bir düzeye çıkaracaklardır.

İşçi sınıfının örgütlü gücü faşist cuntayı alaşağı edecektir.

Yaşasın TKP—*İşçinin Sesi!*

Tanklarla gelenler devrimle gidecektir!

Seçiç G.
Mannheim

Köln'de kütüphane kuruyoruz

Selam yoldaşlar!
Köln'de oluşturmakta olduğumuz kütüphanemiz için kitap, broşür, dergi ve yayın toplama kampanyasına geçtiğimiz ay başladık. Koyduğumuz kitap toplama hedefine doğru emin adımlarla ilerliyoruz.

Kitap toplamaya önce kendi yoldaşlarımızdan başladık. Çevremizdeki tüm aydın, demokrat kişilerden ve öteki devrimci hareketlerden kütüphanemize yayın istiyoruz. Hedefimize varabilmek için daha da geniş çevrelerle ilişki kurmak zorundayız. Amacımız enternasyonal bir kütüphane yaratmaktır.

Kütüphanemizden doğruları bulmak isteyen herkes ve her örgüt, okumak isteyip de maddi olanaksızlık yüzünden kitap alamayacak durumda olanlar hep yararlanacaktır. Tüm ilerici aydın demokrat ve devrimcilere sesleniyoruz:

Evimizde, kendimizden başka hiçbir kimseye yararı olmayan yayınlardan, şu gericilik döneminde okumak isteyen herkesi yararlandıralım. Ülkemize bir daha faşist cuntaların gelmesini istemiyorsak, halkın iktidarını kurmak istiyorsak, bunlar için bilinçlenmek, kendi kendimizi eğitmek istiyorsak, okumak, öğrenmek gerekiyor!

Okumak ve okutmak için kitap istiyoruz!

Şafak
Köln

Kızıl Ekim Devrimi'nin yıldönümünü coşkuyla kutladık

Yoldaşlar,
7 Kasım 1982 günü, örgütümüzde Kızıl Ekim Devrimi'nin 65. yılını coşkuyla kutladık.

Kutlamaya, Ekim Devrimi'nde, dünya ve Türkiye devrimci hareketinde şehit düşen komünistler ve devrimciler için saygı duruşuyla başladık. Saygı duruşu sırasında bir yoldaş, N. Hikmet'in Ekim Devrimi'ni anlatan şiirini okudu.

Saygı duruşundan sonra bir yoldaş, Ekim Devrimi'ni anlatan bir konuşma yaptı. Konuşmasında, Bolşeviklerin, Lenin'in önderliğinde geçici hükümete, Menşeviklere karşı nasıl inatçı ve tutkulu bir savaş yürüttüklerini, şanlı Kızıl Ekim Devrimi'ne nasıl ulaşıldığını, devrimden sonra karşı devrimci güçlere karşı utkulu komünist savaşın nasıl sürdüğünü, sosyalist sistemin oluşumunu ve gelişimini anlattı.

Bu yoldaş daha sonra konuşmasında, günümüzde dünya komünist partileri içinde, sağa, oportünizme kaymanın gerçekten büyük olduğunu belirterek, TKP-*İşçinin Sesi* hareketinin oportünizme karşı parti içinde nasıl savaş verdiğini anlattı ve bu savaşımızı kesintisiz olarak, azimle yürüteceğimizi belirtti. "Kızıl Ekim Devrimi ta başından göstermiştir ki, oportünizm yenilmeden burjuvazi yenilmez" diyen yoldaşın konuşması, "Yaşasın Kızıl Ekim Devrimi", "Yaşasın komünizm" belgisiyle ve alkışlar arasında son buldu.

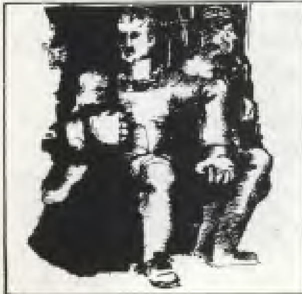
Bu konuşmadan sonra N. Hikmet'ten Lenin'le ilgili bir şiir okundu. Daha sonra, "Ekim Devrimi, günümüzde dünya sosyalist sistemi ve Türkiye devrimi" üzerine, gelen davetlilerle açık tartışma bölümüne geçildi. Tartışmalarda görüşlerimizin sağlamlığı, gücü bir kez daha kanıtlandı. Tartışmalar arasında N. Hikmet'ten şiir okunmasına devam edildi. Şiirler bu kutlama gününe gerçekten canlılık getirdi.

Oldukça uzun süren bu canlı tartışma bölümünden sonra, kutlamayı TKP marşı ve daha sonra da N. Hikmet'in "Lenin'le" adlı şiirini okuyarak kapattık.

Yaşasın Kızıl Ekim Devrimi!

Yaşasın Sovyetler Birliği!

Seçiç G.
Mannheim

DENEYİM ALIŞVERİŞİ

Ekim Devrimi'nin yolundan yürüyoruz

Yoldaşlar,
HTİB'de düzenlenen bir seminerle şanlı Ekim Sosyalist Devrimi'nin yıldönümünü büyük bir coşkuyla kutladık.

Seminer, Lenin'in devrimin utkusunun hemen ardından söylediği şu sözlerle başladı:

"Bugünlerde insanlık tarihi, önemli ve en zor dönüşü, zerrece abartmaksızın, dünya nın kurtuluşu açısından muazzam bir önem taşıdığını söyleyebileceğimiz bir dönüşü yaşıyor." (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* c.29, s.159)

Seminerde, dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların yolunu aydınlatan, dünya devriminin başlangıcı olan Ekim Devrimi'nin gelişme süreci ve önemi anlatıldıktan sonra, Türkiyeli komünistlerin Ekim Devrimi'nden çıkarması gereken dersler vurgulandı. Büyük Ekim Devrimi'ni anmak, Türkiye devrim savaşında atılacak doğru adımlarla olur, dendi.

İkinci yılını dolduran faşizm, Türkiye'de bunalımı çözemedi. TKP İkinci Leninciler Konferansı'nda belirtildiği gibi, ancak devrimle çözülebilir bir durum sürmektedir. Yürükoğlu yoldaşımızın dediği gibi,

"Tarihin çok zevkli bir döneminde yaşadık ve görev üstlendik, fırsatların var olduğu bir zamanda çalışıyoruz." (R. Yürükoğlu, *Durum ve Görevlerimiz 1983,* s.37)

Bugün Türkiye'de komünistlerin taktiğini belirleyen iki önemli koşulu, TKP İkinci Leninciler Konferansı önümüze şöyle koymuştu:

"*Birincisi,* devrimci duruma yol açan ekonomik-toplumsal bunalım sürmektedir. Bunun üzerine bir de açık zorbalık binmiştir. Bunalımın devrim yoluyla çözümü, faşist iktidarın devrim yoluyla alaşağı edilmesi zorunluluğu geçerliliğini korumaktadır. Karşı-devrim bunalımı çözemediği sürece, bastırılan devrimci durumun daha büyük bir güçle fışkırması kaçınılmazdır. *İkincisi,* bugün Türkiye'de karşı-devrim egemen olmuştur. Burjuvazi, işçi sınıfına ve tüm emekçilere karşı görülmedik bir vahşetle saldırmaktadır.

"Bu koşulların birincisi, faşist diktatörlüğün devrilmesi savaşımını sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi savaşımıyla bağlamayı, devrim propagandasını yoğun olarak sürdürmeyi, devrimci enerji birikimini hızlandırmayı gerektiriyor. İkincisi, faşist diktatörlüğün devrimle yerle bir edilmesi savaşımının bugün savunma aşamasında olduğunu belirliyor." *(TKP II. Leninciler Konferansı Kararları 1981,* s.33-34)

Yarınki patlamaları, devrimci durumu kucaklayabilmek ve devrim hareketini yönlendirebilmek, işçi sınıfı hegemonyasında devrimi gerçekleştirip, proletarya diktatörlüğünü kurabilmek için Marksizm-Leninizmi özümsemek can alıcı öneme sahiptir. Modern bir komünist örgütlenme de devrimin başarısında önemli rol oynayacaktır.

Ekim Devrimi dünya devriminin başlangıcıdır. Kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının ve komünistlerin önünde ciddi sorumluluklar vardır. Bizim de görevimiz Türkiye devrimini gerçekleştirmektir. Ekim Devrimi'nden öğrenerek ve onun dersleri ışığında savaşarak bu görevimizi yerine getireceğiz.

"...Ülkemiz insanının kurtuluşu için anti-emperyalist, anti-tekelci içerikte proleter yöntemleriyle, proleter hegemonyası altında yürüyecek, antifaşist ve anti-şovenist, sosyalizme açılacak ileri demokratik halk devrimi gerekiyor." (R. Yürükoğlu, *Durum ve Görevlerimiz 1983,* s.38.)

Bunun için, halkın devrimci birliğini sağlayıp faşizmi devrimle yıkacağız.

Mete Güvensel, Hamburg

DENEYİM ALIŞVERİŞİ

İşsizliğe ırkçılığa karşı Alman sınıf kardeşlerimizle birlikte yürüdük

Değerli Yoldaşlar,
Almanya'nın, Dortmund, Frankfurt ve Nürnberg şehirlerinde işsizliğe, yabancı düşmanlığına ve ırkçılığa karşı yüzbinler alanları doldurdu.

Bilimsel teknolojik devrimle beraber, gelişmiş emperyalist ülkelerde fabrikaların otomasyona geçmesi, pazarların daralması ve işçi sınıfının alım gücünün düşmesiyle, bir sürü firma iflas etmeye başlamıştır. Böyle olunca, binlerce işçi işini kaybetmekte, milyonları aşan işsizler ordusuna yeni milyonlar eklenmektedir.

Avrupa'da AET'nin başını çeken en gelişmiş emperyalist ülkede ekonomik krize ve işsizler ordusuna bir çözüm bulamayan sosyal demokrat Schmidt hükümeti düştü, yerine eski MC hükümetlerinin bir benzeri olan gerici Kohl hükümeti kuruldu.

Tröstlerin doğrudan hükümeti sayılan Kohl hükümeti, beklediğimiz hükümet programını açıkladı. Programda, başta Türkiyeliler olmak üzere, yabancı ışçilerin sayısını azaltmak, geriye dönüşleri teşvik edici önlemler adı altında zorlama yaparak, zora başvurarak, baskıyı arttırmak yer alıyor. Yabancı düşmanlığını körükleyip, işçi sınıfı arasında bölücülük yaparak, ırkçılığı hortlatmak, yeni Hitlerler yaratmak isti-yorlar. İşçilerin sosyal haklarından kısıtlama yapıp, işverenlere teşvik kredileri olarak aktarmak. Ücretleri dondurmak. İşte hep bu uygulamalar, sözümona demokratik olan bir ülkede yapılmak istenen şeylerdir.

Bu uygulamalara karşı ilk tepki Alman işçi sınıfının sendikal örgütü olan DGB'den geldi. DGB sendikası ilk olarak işçilerin yoğun olduğu endüstri bölgelerinde yığınsal protesto eylemleri koydu. Bu eylemlerde uzun süredir görülmemiş bir şekilde, yüzbinler alanlara bir sel gibi aktı.

Bizler de *İşçinin Sesi* sempatizanları olarak Dortmund şehrindeki eyleme, olanca gücümüzle katıldık. Yürüyüşten önce yürüyüşü destekleyen bir bildiri bastık. Bunun dağıtımını en iyi şekilde yapmaya çalıştık. Bildiri yürüyüşe katılan Alman sınıf kardeşlerimizle birlikte, çeşitli uluslardan yürüyüşe katılan insanların da büyük ilgisini çekti.

Yürüyüşe *İşçinin Sesi* flamasını açarak başladık. Yürüyüş boyunca ve miting alanında yayın satan yoldaşlar, yayınlarımızın tanıtımını ve satışını en iyi şekilde yapmaya çalıştılar.

Yürüyüşe katılan işçiler, düzenli bir şekilde, başka savaşım alanlarında buluşmak üzere dağıldılar.

Kahrolsun yabancı düşmanlığı!

Kahrolsun şövenizm ve ırkçılık!

Bütün ülkelerin işçileri birleşin!

Şafak, Köln

Hamburg'ta İMG oluşturduk

Değerli yoldaşlar,
Bizler Türkiye devrim hareketinin bir paçası olarak, Türkiye devrim savaşını daha örgütlü bir biçimde desteklemek amacıyla, Ekim İşçi Muhabir Gurubu'nu kurduk.

Gurubumuzda, önümüzdeki çalışmaları şöyle saptadık:

1. Merkez yayın organımız *İşçinin Sesi*'ni en geniş yığınlara ulaştırmak.
2. Onun Marksçı-Leninci ideolojisini kitlelere benimsetmek.
3. Düzenli eğitim yaparak ideolojik düzeyimizi yükseltmek, böylece önümüzdeki devrimci başkaldırışlara yığınları daha iyi hazırlamaya çalışmak.

İkinci yılını dolduran faşist cunta ekonomik sorunlara bir çözüm getiremedi. Türkiye'nin yazgısı devrimdir. Türkiye emperyalizmin zayıf halkası olmaktan ancak ileri demokratik halk devrimi ile zincirden koparak kurtulacaktır.

Bundan sonra sık sık yazacağımızı iletirken, devrim yolunda şehit düşen, zindanlarda işkence altında destanlar yaratan yoldaşları, devrimcileri saygıyla anarız.

Yaşasın TKP-*İşçinin Sesi*!

Ekim İşçi Muhabir Gurubu
Hamburg

Demir disiplin komünist ideoloji ile olur

Şunu iyi bilmeliyiz ki, disiplin, Marksizme Leninizme inanmış, devrime gönül vermiş komünistler için gönüllü bir iştir.

Faşist generaller çetesi, Türkiye işçi sınıfına, emekçi halkımıza, Türkiye Kürdistanı'na silahların gölgesinde dayattığı gerici anayasasıyla olsa olsa geçici bir galibiyet sağlamıştır. Bunun alternatifi devrimdir. Demokratik bir anayasa ancak devrimle gerçekleşir. Devrim ise disiplinli bir savaş gerektirir.

İşçi muhabir gurubu olarak, gazetemize gönderilmek üzere toplantımızda, disiplinli çalışmanın gerekliliğine ilişkin aşağıdaki yazıyı yazdık:

Başta örgütümüzün aldığı kararlara uymak ve uygulamak, bir kararın küçüklüğüne büyüklüğüne bakmaksızın onu yerine getirmek önem taşıyor. Gazetemizin satışını onun devrimci özüne yaraşır şekilde yapmalıyız. Yoldaşların, kitleler arasında disiplinli, uyumlu, aktif olmaları örgütümüze güveni güçlendirecektir.

Örgütlenme seferberliğine aktif katılmalıyız. Çevremizdeki işçilerle, emekçilerle, öğrencilerle ilişkiler kurmak görevlerimizin başta gelen halkalarından birisidir. Kuracağımız ve varolan ilişkileri düzenli, disiplinli, bilinçli yürütmeliyiz. Bu halkalardan örgüt çıkarmalıyız. *İşçinin Sesi* yayınlarını kurduğumuz ilişkilere düzenli ulaştırmalıyız.

Parasal kaynaklarımızı örgütümüzden sakınmamalıyız. Düzenli eğitimlere katılmalı, toplantılarımızı zamanında, aksatmadan yürütmeliyiz. Gazetemize haber, enformasyon, düzenli yazı göndermeliyiz.

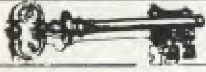
Biz İMG olarak TKP'nin savaşkan militanları olmaya çalışacağız. Bunda kararlıyız, inançlıyız. Disiplin komünist bilincimizin ürünü olacaktır.

Yoldaşça selamlar

Bütün komünistler örgütlenme *seferberliğine!*

Tanklarla gelen zorbalar devrimle gidecektir!

Kızılırmak
Bergisch Gladbach

ANAHTAR

PARTİ İÇİ ENFORMASYONUN ÖNEMİ

"Örgütsel Görevlerimiz Üzerine Bir Yoldaşa Mektup" 1902 Eylül'ünde *Iskra*'nın örgüt görüşlerinin bir açıklaması olarak yazıldı. Lenin, bu çalışmasında, parti işleyişinin bazı yönlerini o günkü Rusya'nın özgül koşullarında *parti kuruculuğunun* sorunlarıyla içiçe inceliyor. Parti kuruculuğunun ve Rusya'nın özgül koşullarının getirdiklerini dikkatle ayırarak parti işleyişinde bilgi akışının önemi açısından bazı bölümleri okuyalım:

"Bütün guruplarda, (parti üyeliğine hazırlık gurupları — *İS) kesinlikle, en fazla derecede örgütlenmeyi* istemek zorundayız. Böyle bir guruptaki parti üyesi, gurupta çalışmanın sürdürülmesinden resmen sorumludur. Bu gurupların her birinin bileşiminin, çalışmasındaki tüm *mekanizmanın* ve çalışmanın içeriğinin Merkez Komitesi ve Merkez Organ tarafından *olabildiği kadar tam* olarak bilinmesi için her önlemi almakla yükümlüdür. Merkezin, hareketin tümü hakkında tam bir bilgisi olabilmesi için, çeşitli parti görevlerine en geniş çevrelerden devrimciler seçebilmesi için, Rusya'nın her yerindeki benzer nitelikteki gurupların birbirlerinden (merkez aracılığıyla) öğrenecekleri şeyler için ve *ajan provokatörler* veya şüpheli kimseler ortaya çıktığında uyarıda bulunabilmek için bu gereklidir. Kısacası her durumda kesinlikle gereklidir ve yaşamsaldır.

"Bu iş nasıl yapılmalıdır? Düzenli raporlar vererek, Merkez Organ'a en çok sayıda ve en geniş kapsamlı raporlar yollayarak, Merkez Komitesi ve yerel komite üyelerinin değişik çevrelere uğramalarını sağlayarak ve bu çevrelerle sağlanan bağların listesini, yani her çevredeki birçok üyenin ad ve adreslerini saklamak üzere (Merkez Organ ve Merkez Komitesi parti bürosuna) iletmeyi zorunlu kılarak. Ancak raporlar verildiğinde ve kurulan bağlar iletildiğinde, bu çevreye bağlı olan parti üyesinin görevini yaptığını söylemek olanaklı olabilir. Ancak bundan sonra, bir bütün olarak parti, pratik çalışma sürdüren her çevreden bir şeyler *öğrenme* durumuna gelecektir. Çeşitli çevrelerle bağlar sağlandığında, Merkez Komitemizin bir delegesinin *derhal* çözümler bulması ve ara verilen çalışmayı sürdürmesi her zaman kolay olacağından, ancak bundan sonra tutuklamalar ve darbeler bizim için şiddetini kaybedecektir. Bir komitenin tutuklanması artık bütün mekanizmayı yok etmeyecek, tutuklananların yerine her zaman adaylar hazır olacaktır.

(. . .)

"Buradan bütün parti örgütü ve bütün parti çalışması için büyük önemi olan bir ilke ortaya çıkıyor: Hareketin pratik ve ideolojik *önderliği* ve proletaryanın devrimci savaşımına ilişkin olarak *olabilen en çok merkeziyetçilik* gerekirken, parti merkezine (ve böylece bütün partiye) hareket hakkında *bilgi verme* konusunda ve partiye karşı *sorumluluk* konusunda *en geniş ademi merkeziyetçilik* gereklidir. Hareketin önderliği, büyük pratik deneye sahip profesyonel devrimcilerden oluşan, olabilen en az sayıdaki homojen guruplara verilmelidir. Harekete katılma, proletaryanın (ve halkın öteki sınıflarının) olabildiği kadar çok sayıda, değişik ve heterojen guruplarını içine alacak biçimde genişletilmelidir. Yalnızca bu gurupların çalışmalarına ilişkin kesin bilgi değil, aynı zamanda *onların bileşimi üzerine en geniş bilgi* parti merkezinin her zaman önünde hazır olmalıdır. Hareketin önderliğini merkezileştirmek zorundayız. Aynı zamanda, (bilgi aktarımının merkezileştirilmesi olanaklı olduğu sürece, *bu önemli neden yüzünden)* partiye karşı sorumluluğu tek tek üyelere, çalışmaya katılan herkese ve partiye bağlı veya onunla işbirliği eden her çevreye yaymak zorundayız.

Bu ademi merkeziyetçilik, devrimci merkeziyetçiliğin esas ön koşulu ve onun *esas düzelticisidir.*

"Ancak merkeziyetçilik sonuna dek uygulanırsa ve bir Merkez Organ ve bir Merkez Komitesi'ne sahip olursak, her gurubun bu komitelerle bağlantı kurması — yalnızca bağlantı kurmak da değil, fakat yılların deneyimiyle oluşturulan sistemin sonucu olarak bunu *düzenli* bir biçimde yapmak — mümkün olabilir. Ancak bundan sonra, yerel komitelerin raslantısal talihsiz bileşiminden dolayı ortaya çıkabilen olumsuzluklar giderilebilecek tir.

"Şimdi artık parti içinde gerçek birliğe ve gerçek bir yönetici merkezin yaratılmasına doğru yaklaşıyoruz. Şunu hep hatırlamalıyız ki, gerek merkeze karşı sorumluluk konusunda ve gerekse merkezi parti cihazının bütün alanlarında bilgi sahibi kılmak konusunda *en fazla ademi merkeziyetçilik* uygulayamazsak, *merkez güçsüz kalacaktır.* Ademi merkeziyetçilik, hareketimizin en ivedi gereksinimlerinden birisi olarak bilinen *işbölümünün* öteki yüzünden başka birşey değildir. Parti merkezinin, eski tipteki yerel komiteler tarafından pratik çalışmadan *koparılması* sürerse, bir örgütün yönetici kuruluş olarak resmen tanınması, şeklen Merkez Komitesi'nin kurulması hareketimizi gerçek anlamda birleştiremez ve militan bir parti yaratamaz. Devrimci çalışmanın belli bir türüne kendini vermeyen, bazı özel işler için sorumluluk almayan, girişilen ve iyice düşünülmüş bir işi sonuna dek götürmeyen ve her biri her çeşit işi yapmaya çalışan karışık kişilerden oluşan eski yerel komiteler gürültü patırtı içinde zaman ve enerji kaybetmektedir. Öte yandan bir sürü işçi ve öğrenci çevreleri vardır ve bunların yarısı bile komite tarafından bilinmemektedir. Öteki yarısı ise tam bir hastalık içinde ve özel bir uzmanlaşmadan yoksundurlar. Profesyonel devrimcilerin veya ötekilerin deneyimlerinden çok az yararlanabiliyorlar ve komite kendileriymiş gibi 'herşey hakkında' sonu gelmeyen konferanslarla, seçimlerle, tüzük taslaklarıyla uğraşıyorlar.

Hareketin pratik
ve ideolojik
önderliği
ve proletaryanın
devrimci savaşımına
ilişkin olarak
olabilen en çok
merkeziyetçilik
gerekirken,
parti merkezine
(ve böylece bütün partiye)
hareket hakkında
bilgi verme
konusunda ve partiye karşı
sorumluluk konusunda
en geniş
ademi merkeziyetçilik
gereklidir.

"Merkezin iyi çalışabilmesi için yerel komitelerin *kendilerini yeniden örgütlemeleri gerekiyor.* Yerel örgütler uzmanlaşan ve daha 'iş yapan' örgütler olarak, şu veya bu alanda gerçek 'mükemmelliğe' ulaşmak zorundadır. Merkez, (bugüne kadar olduğu gibi) yalnızca tavsiye, ikna ve tartışmayla yetinmemeli, orkestrayı gerçekten yönetmeli, kimin, nerede, hangi çalgıyı çaldığını tam olarak bilmelidir. Her aletin çalınmasında nerede ve nasıl bir direktif alınmıştır, kim, niçin ve nerede orkestranın ahengini bozuyor, uyumsuzluğu düzeltmek için kimin, nerede ve nasıl yeri değiştirilecektir, vb., bütün bunlar bilinmelidir.

(. . .)

"Önerilerimizi daha açık hale getirmek için tüzük taslağını incelemekle işe başladım. Ve sonuç olarak öyle sanıyorum ki, gerçekte *tüzük olmadan* da her çevre için ve çalışmanın her yönü için yalnızca düzenli raporlar hazırlayarak ilerlemenin olanaklı olduğunu okuyucu akla yakın bulacaktır.

. . .

"Yerel örgütlerimizden her

biri tüzüğün tartışılmasına en az birkaç gecesini veriyor. Eğer bu işi yapmak yerine, her üye bu zamanını *partinin tümüne* ayrıntılı ve iyi hazırlanmış bir rapor vermeye ayırırsa, çalışma yüz kere daha yararlı olur.

"Bu devrimci çalışmanın tüzüğün hep yararsız olduğu bir örgütsel biçim alacağı anlamına gelmez. Hayır, belirli bir örgüt biçimi gereklidir ve biz, olabildiği kadar bütün çalışmamıza *böyle bir biçim vermek için* çaba harcamak zorundayız. Buna düşünüldüğünden daha fazla genişlik kazandırmak uygundur ve hedefe tüzük aracılığıyla değil, fakat — bunu hep tekrarlamalıyız — tam ve kesin bilgileri parti merkezine iletmekle varılabilir.

(. . .)

"...Otokrasi koşullarında, parti merkezini, parti olaylarından ve sorunlarından düzenli olarak haberdar etmenin dışında hiçbir aracımız ve silahımız yoktur.

"Ancak bu parti içi bilgilendirmeyi geniş ölçüde uygulamayı öğrenirsek, değişik örgütlerin çalışmalarının deneyimlerini biriktirebiliriz. Ancak uzun yılları içine alan böyle bir geniş deneyimin temelleri üstünde gerçekten *kağıtta kalmayan* bir tüzük hazırlayabiliriz." (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* c.6, s.233-250)

Okuduklarımızdan şu sonuçları çıkarabiliriz:

1) Parti içi bilgi akışının,

a) merkezin hareketin genelini öğrenmesi,

b) en geniş çevrelerden en uygun kadroların seçilebilmesi,

c) parti örgütlerinin merkez aracılığıyla birbirlerine deneyim aktarımı,

d) siyasal polise karşı savunmanın güçlendirilmesi,

e) polis darbelerine karşı partinin sürekliliğini sağlayabilmesi için yaşamsal önemi vardır.

2. Düzenli bilgi akışını yerleştirmek, sorumluluk ve yetki ilişkisini berraklaştırır, insiyatifi geliştirir.

3. Parti merkezini bilgilendirme ve partiye karşı sorumlulukta ademi merkeziyetçilik devrimci merkeziyetçiliğin önkoşuludur ve onun doğru yolda gelişmesini sağlar.

Bilgilendirmede ademi merkeziyetçilik, her parti üye ve sempatizanının her olanaktan yararlanarak dünya komünist hareketine partimizdeki gerçek durumu anlatmasını da içerir. Lenin, bunun önemine şöyle değiniyor:

"Uluslararası Sosyal-Demokrasiyi (komünist hareketi—*İ.S.)* partimiz hakkında bilgilendirmek, yurt dışında yaşayan bütün Sosyal-Demokratların (komünistlerin—*İ.S.)* en önemli görevlerinden biridir. Bunu hatırlatarak, RSDİP 3. Kongresi'nin aldığı tutumu savunmada bütün yoldaşları en enerjik ajitasyona çağırıyoruz. Bu ajitasyon, her araçtan, her elverişli durumdan yararlanılarak öteki Sosyal-Demokrat partilerin bireysel üyeleriyle olduğu kadar, yurt dışındaki her işçi çalışma gurubunda da yorulmaksızın sürdürülmelidir. Ajitasyon, bilinçli Sosyal-Demokratlara ve işçi partisi üyelerine yakışır yollarla yapılmalıdır. İşin *belgesel* yanını ilgilendiren *tam* bilgi ilkesine dayandırılmalıdır." (Lenin, c.9, s.227)

"Rusya'daki sınıf bilinçli işçiler bu iftiracıları (menşevikler—*İ.S.)* kolaylıkla teşhir edebilirler. Yeter ki bunu istesinler ve bunu istemenin şimdi tam zamanıdır. İşçiler, hareketleri hakkında yabancı yoldaşları bilgilendirme çalışması — bu işi sorumsuz göçmenler zümresinin elinden çekip alarak — örgütlemelidirler. İşçiler, iftiracıların kendi likidatör amaçları için yabancı partilerin doğal bilgisizliklerini kullanma çabalarını karşı taarruzla yanıtlamalıdır. (...) Haydi, yabancı yoldaşlara, likidatör iftiracıların değil, işçilerin kendi sesini duyuralım. Uluslararası birlik fikrine değer veriyorsak bunun yaşamsal önemi vardır." (Lenin, c.19, s.547)

Cunta anayasasının faşişt yüzünü sergiledik

Değerli yoldaşlar,

7 Kasım Pazar günü, BİRKOM'u oluşturan örgütler G. Pompidou kültür merkezi önünde bir eylem düzenlediler. Eylemin amacı, aynı gün Türkiye'de faşist cuntanın halklarımıza dayattığı anayasanın gerçek yüzünü Fransa'daki Türkiyeli işçilere, emekçilere ve Fransa kamuoyuna sergilemekti.

Çok sayıda Türk ve Kürt emekçisi eyleme katıldılar. Ayrıca çok sayıda Fransız ve kültür merkezini ziyarete gelen yabancı da eylemimizi ilgiyle izlediler. Faşist anayasanın en çarpıcı maddelerinden onunun kartonlara yapıştırılmış Fransızca çevirisini dikkatle okudular. Bunun yanısıra, Türkiye'den gelen fotoğrafların ve faşizmin iki yıllık bilançosunun sergilendiği panolar da ilgiyle izlendi. Panoların başındaki görevli arkadaşlara çeşitli sorular soruldu ve bağışta bulunuldu. FKBDC bildirisinin Fransızca çevirisini geniş çapta dağıttık.

Bir buçuk saat süren eylemde "faşizmin anayasasına hayır", "kahrolsun faşist cunta", "yaşasın direniş cephesi", "yaşasın devrim" sloganları Türkçe-Fransızca olarak sık sık haykırıldı. Devrimci marşlar söylendi. Türkçe ve Fransızca yapılan konuşmalardan sonra söylenen Enternasyonal marşıyla, eylemi başarıyla sonuçlandırdık.

Anayasalarını, başlarına çalacağız!

Yaşasın demokratik anayasa için devrim savaşımız!

M. Kızıltepe
Paris

Paris'te faşist anayasa üzerine tartışma toplantısı yapıldı

24 Ekim'de Paris'te BİRKOM'a katılan parti ve hareketlerden birer temsilcinin, anayasa konusundaki görüşlerini anlattıkları bir toplantı düzenlendi. Dinleyicilerin konuşmacılara sordukları soruların da yanıtlandığı toplantı, doğru görüşlerin yayılabilmesine olanak verecek demokratik bir nitelikteydi.

Acilciler'den arkadaş, demokratik bir anayasanın ancak halk iktidarı ile mümkün olabileceğini, halkın kendi demokratik iktidarından başka bir seçeneğin Türkiye'de kalmadığını, burjuva muhalefetin bile bir seçenek olmaktan çıktığını, ayrıca Türkiye'de devrimci durumun hâlâ varlığını korumakta olduğunu belirtti.

Dev-Yol'dan konuşmacı, 1961 öncesini ve sonrasını anlattı, bu anayasanın neler getirip neler götüreceğini daha sonra açıklamak en doğrusudur" dedikten sonra, "bu anayasaya hayır da olabilir, sandık başına gitmemek de olabilir" diye konuşmasını bitirdi.

Serxwebûn temsilcisi ise, parti programlarının anayasaya kaynak oluşturacağını, bunun iktidar alındıktan sonra belirlenebileceğini ve ayrıca şimdiye kadar Kürt halkı için anayasaların bir sorun olmamışlığını dile getirdi.

Bizim görüşlerimizi aktaran yoldaş, özetle, faşist diktatörlüğün anayasasına neden hayır dediğimizi, işçi sınıfına ve emekçilere bunu anlatmamız gerektiğini belirtti ve bunun yığınları devrim savaşımına çekmenin önemli halkalarından biri olduğunu anlattı.

Faşist cuntayı da, anayasasını da, devletini de devrimle yıkıp, kendi demokratik devletimizi kuracağız!

Paris

Paris't yapılan DİSK'l dayanışma gecesine Yılmaz Güney de katıldı

31 Ekim'de Paris'te, DİSK Komitesi, CFDT Sendikası ile birlikte çeşitli uluslardan sanatçı, sendikacı ve Yılmaz Güney'in de katıldığı bir gece düzenledi. Geceye 3000'in üzerinde Türkiyeli işçi ve emekçi katıldı.

DİSK yurt dışı temsilcisi, açılış konuşmasında cuntanın uygulamalarının anayasa ile belgelendiğini, anayasayla cuntanın işçi sınıfını bundan sonra sendikal örgütlenmelerden yoksun bırakmak istediğini ve varolan sendikaları da kendilerinin yönlendireceğini belirtti.

Avrupa Sendikalar Konfederasyonu ve Fransa'da CGT'den sonra en geniş işçi tabanına sahip sendika konfederasyonu CFDT temsilcisi de, konuşmasında, Türkiye'de işçi sınıfına ve onun örgütlerine, DİSK'e yapılan baskıcı uygulamalara karşı her zaman Avrupa'da seslerini yükselttiklerini ve yükseltecekl erini belirtti.

Tülay German, Fuat Saka ve diğer bazı sanatçıların şarkılarıyla katıldıkları gecede, Nazım Hikmet'in Partizan ve Vatan Haini şiirlerini oldukça etkileyici bir biçimde okuyan Işıl Yenersu uzun süre çoşkuyla alkışlandı.

Gecede FKBDC'nin, Dev-Yol'un, *İşçinin Sesi* Fransa örgütünün ve TDHSK'nin mesajları okundu. Salonda "Tüm insan hak ve özgürlüklerine sahip demokratik bir Türkiye için" yazılı büyük bir pankart asılıydı.

En son kürsüye gelen Yılmaz Güney konuşmasına, "yol arkadaşlarım" diye başlayarak, "tattığımız yenilginin içinde, acının tadı ile selamlıyorum hepinizi, ölenlerin, onların acısı, kanı yerde kalmayacaktır" dedi.

Konuşmasında Yılmaz Güney özetle şunları söyledi:

"Acımız büyüktür. Gerçeklere değinmek istiyorum. Faşist diktatörlüğü, geliyoruz, geleceğiz demekle yıkamayız. Hatalarımızı doğru tesbit etmeliyiz. Faşizmin güçlülüğü, kendinden kaynaklanmadı. Devrimci örgütlerin siyasal, ideolojik, örgütsel alanlardaki güçsüzlüğünden kaynaklandı. İşçi sınıfını iyi örgütleyebilseydik, yoksul köylü ile bağlar kurabilseydik generaller çetesi bu kadar kolay ayakta duramazdı.

"Hapishanelerde arkadaşlarımız var. Hangi görüşten olursa olsun, zindanlardaki arkadaşlara sahip çıkmalıyız. Türkiye devrimci mücadelesi DİSK mücadelesiyle özdeşleştirilemez. DİSK önderlerine, dernek kurucularına nasıl sahip çıkıyorsak, cuntanın bölücüler diye damgaladıkları insanlara da sahip çıkmalıyız.

"Dünyanın çeşitli yerlerinde anayasa tartışılıyor. Faşist cuntanın anayasasının şu veya bu maddesi tartışılmamalıdır. Faşistlerin hazırladıkları anayasa silahlarımızın zoruyla yerle bir edilecektir. Demokrasinin geriye dönmesinden söz edildi. Türkiye hiçbir zaman hiçbir döneminde burjuva demokrasisi tatmadı. Halk demokrasisini kuracağız. Biz devrimi yapıp sosyalizme gideceğiz. Bizim hedefimiz budur.

"Askeri faşist diktatörlüğü en başta ABD ve Alman emperyalizmi destekliyor. Ayrıca Evren'e halk nişanı veren sosyalist ülkeler de var.

"Devrimin, demokrasinin gerçekleşmesi için Türkiye'yi, Kürdistan'ı devrime hazırlamalıyız. Dışardaki mücadeleyi küçümsemiyorum, dışardaki mücadele genel mücadelenin parçasıdır. Ancak uzun süre dışarda ağıt yakmak istemiyorsak, Türkiye'deki mücadeleyi örgütleyelim."

Daha sonra Yılmaz Güney topluluktan gelen soruları cevaplandırdı. Toplantı böylece son buldu.

Bu dev salon toplantısına 3000 kadar işçinin, emekçinin katılması, toplantının çoşkulu havası, vb. faşist cuntaya bir darbedir ve onu hiç de parlak bir geleceğin beklemediğinin küçük bir göstergesidir.

T.Ali, Paris

DGB yürüyüşüne yığınsal olarak katıldık

Sosyal hakların kısıtlanmasına karşı Hamburg'da DGB'nin (Alman Sendikalar Birliği) düzenlediği yürüyüşe HTİB olarak yığınsal bir şekilde biz de katıldık.

Yürüyüşe genel katılım 90 binin üzerindeydi. Yürüyüşte bizim taşıdığımız pankartlardan bazıları şöyleydi:

"Eşit işe eşit ücret"

"35 saatlik iş haftası"

"Yaşasın Alman ve Türkiyeli işçilerin birliği".

BİRKOM'un yabancı düşmanlığı ve işsizlikle ilgili bildirisini ve bizim, "işsizliğin sorumlusu yabancılar mıdır?" başlıklı bildirilerimizi geniş çapta dağıttık. Yürüyüş boyunca yoldaşlarımızın (Almanca ve Türkçe) yaptıkları konuşmalar ilgiyle izlendi.

Hamburg

